

DIARI DE SESSIONS DEL PLE DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

D.L.P.M. 770-1987

Fq.Con.núm.33/27

IV Legislatura

Any 1995

Número 20

Presidència del Molt Honorable Sr. Joan Huguet i Rotger.

Sessió celebrada dia 21 de novembre del 1995, a les 16,30 hores.

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I.-PREGUNTES:

- 1) RGE núm. 2935/95, de l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a deute de Flebasa amb el Govern per serveis portuaris. 586
 - 2) RGE núm. 2848/95, de l'Hble. Sr. Diputat Andreu Crespí i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a ajuda a la normalització lingüística de l'Administració de la Comunitat Autònoma. 586
 - 3) RGE núm. 2936/95, de l'Hble. Sr. Diputat Andreu Crespí i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a consultes per l'elaboració del Decret de regulació de les federacions esportives. 587
-

- 4) RGE núm. 2937/95, de l'Hble. Sr. Diputat Andreu Crespi i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a quan estarà aprovat el Decret de regulació de les federacions esportives. 587

II.- PROPOSICIONS NO DE LLEI:

- 1) RGE núm. 2572/95, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a modificació de la composició de la Comissió avaluadora de les ajudes previstes per a la implementació del programa operatiu Foner II de desenvolupament de les zones rurals de l'Objectiu 5B. 588

- 2) RGE núm. 2578/95, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a política de control de la natalitat de la Xina. 592

- III.- **ESCRIT RGE núm. 2854/95**, presentat pel Govern de la CAIB, mitjançant el qual sol·licita la compareixença del conseller d'Economia i Hisenda, per informar sobre l'estat actual del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la CAIB. 595

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, començam aquesta sessió plenària, amb el primer punt de l'ordre del dia, que fa referència a preguntes.

I.1) Pregunta RGE núm. 2935/95, de l'Hble. Sra. Diputada Joana Maria Barceló i Martí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a deute de Flebasa amb el Govern per serveis portuaris.

La primera d'elles la formula la diputada Sra. Joana Barceló i Martí, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a deute Flebasa amb el Govern pels serveis portuaris. Sra. Diputada, té vostè la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President. Sr. Conseller, davant els dubtes sorgits entre comunicats d'una i altra banda, ens agradaria que es precisés i clarifiqués d'alguna manera quin és el deute de l'empresa Flebasa amb el Govern de la Comunitat Autònoma en relació amb els serveis portuaris de la línia específicament Ciutadella-Alcúdia. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I MEDI AMBIENT (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President, Sra. Diputada, prengui nota: Respecte de l'activitat conjunta de Ciutadella i Sant Antoni, el deute de Flebasa i Copusa -Copusa és la consignatària de Flebasa- puja exactament a 101.280.807 pessetes; i respecte de l'activitat de Ciutadella, puja a 12.594.002 pessetes.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Sra. Diputada, té vostè la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President. Per precisar la resposta: Respecte de Flebasa, no Copusa, respecte de la línia Ciutadella-Alcúdia, el deute és de 12 milions de pessetes?

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Sr. Conseller?

EL SR. CONSELLER D'OBRES PÚBLIQUES, ORDENACIÓ DEL TERRITORI I MEDI AMBIENT (Bartomeu Reus i Beltran):

Sr. President. Sí Sra. Diputada, 12.594.002 pessetes. Però vostè ha de pensar que a nivell de Llei de ports són responsables la companyia naviliera i la seva consignatària respecte de serveis portuaris, i més quan Copusa és una empresa que forma part del grup d'empreses (...), és a dir que és Flebasa, és el mateix. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

I.2) Pregunta RGE núm. 2848/95, de l'Hble. Sr. Diputat Andreu Crespi i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a ajuda a la normalització lingüística de l'Administració de la Comunitat Autònoma.

Passam a la segona pregunta, que formula el diputat Sr. Andreu Crespi, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a ajuda a la normalització lingüística de l'Administració de la Comunitat Autònoma. Sr. Diputat, té vostè la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

La pregunta, que està a l'ordre del dia, diu "Creu la vice-presidenta del Govern de la Comunitat Autònoma que ajuda a la normalització lingüística de l'Administració que els escrits que li dirigeix la Secretaria General Tècnica de Presidència es facin en castellà?"

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sra. Vice-presidenta, té vostè la paraula.

LA SRA. VICE-PRESIDENTA DEL GOVERN (Rosa Estaràs i Ferragut):

No. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Vice-presidenta. Sr. Diputat, té vostè la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

M'agrada la contundència de la vice-presidenta, i pens que a partir d'aquesta contundència, a partir d'ara a més de crear comissions interdepartamentals es donaran les instruccions, perquè supòs que aquells funcionaris o alts càrrecs de l'Administració que incompleixin la Llei de normalització i el decret corresponent, de qualque manera seran advertits, i s'evitarà que a una pregunta d'un diputat, que ha sortit aquest matí, encara que sigui un fet puntual, jo crec que hem de cuidar les formes, i quan un diputat es preocupa perquè un determinat tema no es publica en el *Butlletí Oficial de la Comunitat Autònoma* en català, i ell ho pregunta; per delicadesa la resposta hauria de ser en català i no en castellà.

Esper, per tant, que aquests petits punts, però que posen nigs a aquesta voluntat no només del president, sinó de tots aquells que han de fer efectiva la seva política, li donin suport. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sra. Vice-presidenta, té vostè la paraula.

LA SRA. VICE-PRESIDENTA DEL GOVERN (Rosa Estaràs i Ferragut):

Gràcies, Sr. President. Sr. Crespi, no hi ha cap nigul, les instruccions han estat donades. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

I.3) Pregunta RGE núm. 2936/95, de l'Hble. Sr. Diputat Andreu Crespi i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a consultes per l'elaboració del Decret de regulació de les federacions esportives.

Passam a la tercera pregunta, que formula el diputat Sr. Andreu Crespi, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a consultes per l'elaboració del Decret de regulació de les federacions esportives. Sr. Diputat, té vostè la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Sí, són dues preguntes. Jo demanaria per escurçar el temps formular-les totes dues conjuntament, encara que per causes reglamentàries les vàrem fer per separat, però totes dues són el mateix; és a dir, quines consultes s'han fet i en quin termini es pensa elaborar el Decret de federacions esportives? Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Al Sr. Conseller li vull fer esment que, tal com ha indicat el Sr. Diputat, en aquest moment pot vostè contestar la pregunta número 3 i número 4 respectivament.

I.4) Pregunta RGE núm. 2937/95, de l'Hble. Sr. Diputat Andreu Crespi i Plaza, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a quan estarà aprovat el Decret de regulació de les federacions esportives.

Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats, Sr. Crespi. Efectivament preparam, d'acord amb la disposició final primera, el desenvolupament de la Llei 3/95, de 21 de febrer, crec recordar; i d'acord amb aquesta disposició final primera, i tenint en compte que el capítol tercer, com vostè sap, d'aquesta llei es refereix a les federacions esportives de l'àmbit territorial de la Comunitat Autònoma de les Illes Balears. Per tant preparam, entre d'altres, el decret corresponent a les federacions, i farem les consultes, i feim les consultes corresponents d'acord amb la Llei. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sr. Diputat, té vostè la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Gràcies per la resposta. Jo li voldria fer notar al conseller la importància que té el fet que aquesta elaboració es faci ràpidament, ja que a l'any 1996, com a any olímpic, s'han de produir aquestes eleccions, i seria convenient que es fessin ja amb una nova normativa, feta pel Govern d'aquesta comunitat. I d'altra banda també m'agradaria que en aquestes consultes que es pensen fer es tinguessin en compte els consells insulars, que són al final els que gestionen bona part de la pràctica esportiva, i que crec per tant que tenen dret a ser consultats i oïts. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER DE CULTURA, EDUCACIÓ I ESPORTS (Bartomeu Rotger i Amengual):

Efectivament, les consultes que es faran, d'acord amb la Llei, jo li puc fer explícit aquí, són naturalment les federacions esportives territorials, el Comitè Balear de disciplina esportiva, i els consells insulars, evidentment. Després és obligatori, com vostè sap, que en deu dies han de contestar i han d'argumentar, no és vinculant; i després sí que és vinculant l'informe que hem de demanar al Consell Consultiu; això també és important. Per tant, la data -i ara sí que contest la segona pregunta- la data serà quan hagin consultat aquestes institucions esmentades. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller.

II.1) Proposició no de llei RGE núm. 2572/95, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a modificació de la composició de la Comissió avaluadora de les ajudes previstes per a la implementació del programa operatiu Foner II de desenvolupament de les zones rurals de l'Objectiu 5B.

I passam al segon punt de l'ordre del dia, que fa referència a proposicions no de llei; i en primer lloc veurem la Proposició no de llei núm. 2572/95, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a modificació de la composició de la Comissió avaluadora de les ajudes previstes per a la implementació del programa operatiu Foner II de desenvolupament de les zones rurals dins l'Objectiu 5B. Per fer-ne la defensa té la paraula la Sra. Diputada Joana Barceló.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. El Grup Socialista amb aquesta proposició no de llei demana al Govern la realització d'un acte molt simple: modificar la composició de la Comissió avaluadora de les ajudes previstes per a la implementació del programa operatiu Foner II de desenvolupament de les zones rurals de l'Objectiu 5B.

Per què feim aquesta sol·licitud de modificació i en quin sentit li feim? Bàsicament feim un sentit de modificar per donar participació en aquesta comissió avaluadora dels projectes, i per tant del repartiment dels ajuts, als consells insulars. Per què aquesta sol·licitud? L'objectiu també és ben senzill, el que es pretén; senzillament facilitar la participació i el procés de transferències en matèria d'agricultura, ramaderia i pesca als consells insulars. Les transferències en matèria d'agricultura, pesca i ramaderia és una vella aspiració, un compromís de l'anterior govern reconegut incomplet. Renovat aquell compromís per l'actual equip de govern, sembla que tindrem proposta de llei a la Comissió Tècnica Interinsular en finalitzar el primer trimestre de 1996. Per tant, hi manquen molts pocs mesos.

Manquen pocs mesos, i esperam que compleixin aquesta promesa de dur un projecte de llei a la Comissió Tècnica Interinsular per discutir el contingut de les transferències en matèria d'agricultura, pesca i ramaderia, quan és també un tema que s'ha retardat per motius molt específics. Quin ha estat que justament aquesta àrea hagi estat la que el Govern ha incomplert respecte de la seva transferència als consells insulars? Dues són, al nostre entendre, les dificultats que han duit a la paralització, a la ralentització d'aquest procés de transferències en matèria d'agricultura.

La primera dificultat l'assenyalava el conseller d'Agricultura de l'actual Consell Insular de Menorca, quan el mes d'agost passat ens deia d'una manera molt clara a través dels mitjans de comunicació que la competència d'agricultura és una assignatura pendent, i els motius són de caire econòmic. Repartiment dels doblers, primera dificultat.

La segona dificultat l'assenyalava l'actual conseller d'Agricultura a la compareixença pressupostària, a l'hora d'explicar el programa d'agricultura, respecte dels continguts que ha de dur compresos aquesta transferència. I el conseller era molt gràfic, deia: "el contingut de la transferència, idò miri, ara no li diré. No li diré perquè encara hi feim feina, i no saben exactament què hem de transferir dins aquest paquet d'agricultura, pesca i ramaderia".

En definitiva els dos problemes, definir continguts, definir serveis, definir gestió, definir el sostre de decisió política que es traspasa als consells insulars en la competència de ramaderia, pesca i agricultura, és un problema encara a definir, no resolt pel Govern, i el conseller ho assenyalava i ho confirma. El segon problema és el finançament, els recursos econòmics que han d'anar acompanyats a aquesta transferència. Dos problemes a resoldre, lligats a la gestió dels fons europeus, i això és important, i és el motiu de la presentació d'aquesta proposició no de llei, perquè la política agrària també a les nostres illes passa i està condicionada per les grans línies mestres de la política agrària comunitària, i per tant està lligada a la gestió dels fons europeus. Si la promesa de competències en agricultura, pesca i ramaderia, i el fet de les transferències d'agricultura, pesca i ramaderia als consells insulars no van lligades a una participació dels consells insulars en la gestió d'aquests fons, què ens transferiran? Tramitar papers? Simple gestió burocràtica?

Sembla que vostès ho tenen clar des del Partit Popular, la Comissió avaluadora establerta per decret del propi Govern preveu decidir des del Govern únicament i exclusivament les ajudes dels projectes en el marc del programa Foner II, només des del propi Govern i per als anys no només a l'any 96, sinó també fins a l'any 99. És a dir, pretenen amb aquest decret regular i supervisar tots els fons europeus, totes les ajudes que van canalitzades a través del programa Foner II, i ho decidiran des del Govern, encara que compleixin la promesa de transferir les competències d'agricultura als consells insulars. I això és el gran drama que ens trobam des dels consells insulars, què ens transfereixen en agricultura? No ho sabem. Doblers que van transferits a Agricultura? Tampoc no ho sabem.

Creim que és necessari, i des d'una perspectiva de col·laboració institucional, que el nou president assenyala constantment que és necessària; des d'aquesta perspectiva de col·laboració institucional és necessari ja des del primer moment que hi hagi una participació dels consells insulars en tot el que és la gestió i la decisió que va lligada als recursos, als fons europeus; perquè primer és necessari, i també ho assenyalaven teòricament els responsables del Govern del Partit Popular, és necessari aprofundir en la funció d'autogovern pròpia dels consells insulars quan les són transferides competències. Si ens transfereixen una competència, són els consells insulars els responsables polítics, per tant tenen l'autogovern sobre aquesta matèria. Açò és l'objectiu que estableix la Llei de consells insulars, però alhora també hi ha una passa més, des dels consells insulars i amb el coneixement que tenen des dels consells insulars de la realitat insular agrària, que és diferent a cadascuna de les illes, es pot col·laborar a rendibilitzar aquests fons europeus d'una manera molt més clara.

Per tant, si els consells insulars és cert que assumirem finalment la competència en agricultura, pesca i ramaderia dins l'any 1996, és necessari, hem d'exigir que la seva representació sigui dins els òrgans d'avaluació, de decisió de totes les inversions que van lligades a aquest futur de la transferència en agricultura, i sobretot quan es lliguen a comissions avaluadores que no aturen la feina a l'any 96, sinó que la pretenen continuar fins l'any 99. Per tant, creim que si els consells insulars han de tenir la capacitat de govern en la matèria objecte de transferència, si açò de les transferències no és paper banyat, i no feim comèdia tots, vol dir que els consells insulars han de conèixer i han de participar en els objectius, en els recursos econòmics pertinents a aquestes transferències.

Es pot començar amb la participació dels consells insulars en aquesta comissió avaluadora. Seria una passa important per aquesta necessària coordinació institucional i per facilitar i superar aquests dos problemes que van lligats a l'aturada d'aquestes transferències, problemes de finançament, problemes de contingut. És important, per tant, que si el govern vol complir les seves promeses doni participació des del primer moment als consells insulars. Aquesta és la sol·licitud que feim, és una sol·licitud institucional totalment, creim que es pot facilitar la col·laboració entre institucions, rendibilitzar els fons europeus, i fer que els consells insulars no siguin només simples gestors burocràtics, sinó que decideixin en tot el que és govern. Gràcies.

(El Sr. Vice-president segon substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Per fixar la posició té la paraula el Grup Parlamentari Mixt.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. La política agrària ve definida i dissenyada en gran part per les directrius en matèria agrícola de la Unió Europea, i correspon l'aplicació d'aquestes majoritàriament a la Comunitat Autònoma. Un dels eixos de la política comunitària de desenvolupament de les zones rurals és el programa Foner II, inclòs a l'Objectiu 5B.

És cert, com diu aquesta proposició no de llei del Grup Socialista, que la comissió d'ajudes del programa esmentat no compta amb una presència dels consells insulars, institucions que per les seves característiques i les seves competències, i sobretot ara que s'ha promès per part del president del Govern posar en marxa el procés de transferències en matèria d'agricultura, haurien de tenir una participació preferent en l'aprovació dels projectes i distribució dels fons comunitaris, entre d'altres raons perquè el caràcter diferenciat de la problemàtica que afecta cadascuna de les zones d'aplicació del programa Foner II, fa necessari un tractament diferencial amb els recursos legals i econòmics que posa al nostre abast la Unió Europea.

Consideram que els consells insulars són els organismes més adequats per dur a terme aquest tractament, perquè segons l'article 39.23 de l'Estatut d'Autonomia, els consells insulars podran assumir la competència en matèria de planificació i desenvolupament econòmic dins el territori de cadascuna de les illes, d'acord amb les bases i l'ordenació general de l'economia de l'Estat i la Comunitat Autònoma. El programa a què feim referència és una eina en el desenvolupament econòmic de les zones rurals de les Illes, seguint les bases i les directrius de la Unió Europea, obligatòries en la seva aplicació per l'Estat i per les comunitats autònomes.

Per tot això Unió Mallorquina donarà suport a aquesta proposició no de llei, que contempla una cosa tan òbvia com és la coparticipació i corresponsabilitat de totes les institucions de la Comunitat Autònoma en el disseny i desenvolupament de l'economia. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Pascual. Té la paraula pel Grup d'Esquerra Unida la Sra. Thomàs.

LA SRA. THOMÀS I ANDREU:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. També Esquerra Unida donarà suport a aquesta proposició no de llei presentada pel Grup Socialista, per la Sra. Barceló, i coincidim totalment amb els arguments que ha exposat en l'exposició de motius, atès que el fet que la Comissió avaluadora, segons el BOCAIB del 3 d'octubre, només està formada pel conseller d'Agricultura i Pesca, el secretari general tècnic de la Conselleria, dos directors generals, tres caps de servei, i el gerent del Consorci; com a secretari un funcionari del Govern.

Per tant, pensam que l'aplicació de la tasca d'aquesta comissió avaluadora, per a l'aplicació dels barems per avaluar i qualificar les sol·licituds d'ajuts, evidentment haurien de ser-hi presents també els consells insulars, i encara més, nosaltres l'obriríem a les organitzacions agràries més representatives. De tota manera, insistim en els arguments que han donat tant la Sra. Barceló com el Sr. Pascual, en el sentit que els consells insulars tenen previstes les transferències durant l'any 96 -almanco així es va anunciar-, i per tant pensam que en tot aquell apartat d'ajuts que està previst al programa Foner II, d'activitats i inversions no productives, estan destinades cap als municipis, les mancomunitats de municipis, i d'altres institucions públiques de caràcter local, i en aquest sentit els consells insulars, com a organismes supramunicipals, i amb tasca d'assessorament també als ajuntaments i a les mancomunitats, hi tenen molt a dir, i haurien de participar en aquesta comissió avaluadora.

Per tant, sense afegir res més a tots els arguments que s'han donat sobre què serà allò que es transferirà o no als consells insulars, també recollint les paraules del conseller d'Agricultura i Pesca a la recent compareixença, compartim la preocupació que ha mostrat la Sra. Barceló, i donarem suport a aquesta proposició no de llei. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Thomàs. Té la paraula el portaveu del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM, Sr. Alorda.

EL SR. ALORDA I VILARRÚBIES:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Barceló, el Grup Parlamentari Nacionalista també donarà suport a la proposició no de llei presentada pel Grup Socialista, atès que comparteix els arguments que ha esgrimit la seva portaveu, i en tal sentit ja ha tengut ocasió de pronunciar-s'hi en el Consell Insular de Mallorca pel que fa a aquesta illa. No hi ha dubte de la conveniència d'aquesta mena de col·laboracions entre el Govern i els consells en les matèries pendents de transferència, i la d'agricultura, com ens han recordat tots els que m'han precedit en l'ús de la paraula, fa estona ja que és imminent. A fi de traslladar el *know how* en el mateix procés de transvasament competencial, habituant el futur gestor a la mecànica dels fons europeus.

Evidentment, en venir la transferència, tanmateix caldria modificar aquest decret, i la composició d'aquesta comissió avaluadora, atès que nosaltres estam convençuts que també es transferirà la gestió d'aquest fons.

Per altra banda, creim que la participació dels consells podria clarificar la gestió d'uns fons que fins avui s'han gestionat de manera hermètica des de les dues conselleries que en són responsables. No hi entrarem en aquest moment.

Per últim, volem recollir unes paraules del Grup Popular en el debat del Consell Insular de Mallorca, i demanar al Govern que també s'incloguin els consells insulars en la comissió de seguiment de les ajudes. En tal sentit, el Sr. Pere J. Morey, a la darrera sessió de la Junta Rectora del Consorci per a la dinamització del medi rural, de la zona 5B, en qualitat de president, que n'era aleshores, es va comprometre a proposar la presència en la dita comissió d'entitats relacionades amb el desenvolupament del medi rural, en concret citava la Federació de Municipis, o el propi consorci, referint-se naturalment al 5B. Tant de bo, i demanaríem en aquest sentit que l'actual president faci extensiu aquest compromís per incorporar-hi els consells insulars. Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula el Sr. Alexandre Pax.

EL SR. PAX I DOLZ DEL CASTELLAR:

Gracias, Sr. Presidente, señoras y señores diputados. La posición del Grupo Parlamentario Popular ante la proposición no de ley presentada por el Grupo Parlamentario Socialista sobre la modificación de la composición de la Comisión evaluadora de las ayudas previstas para la implementación del programa operativo Foner II de desarrollo de las zonas rurales del objetivo 5B, brevemente es la siguiente:

La normativa básica reguladora de las ayudas para la implementación del programa operativo Foner II de desarrollo de las zonas rurales del objetivo 5B de Baleares, la constituye el Decreto 3/95, del 13 de enero. El artículo 25 del citado decreto regula la forma de conceder las ayudas, estableciendo que serán otorgadas por resolución del conseller de Agricultura y Pesca, o acuerdo del Consell de Govern, según corresponda por las normas de competencia, previo informe del servicio correspondiente. El procedimiento administrativo de concesión se realiza única y exclusivamente a través de órganos administrativos internos del Gobierno balear, no previéndose en ningún momento participación de otras administraciones públicas en dicho procedimiento.

La comisión evaluadora, creada por Orden del conseller de Agricultura y Pesca del 22 de septiembre de 1995 no estaba prevista en dicho procedimiento, pero teniendo en cuenta los motivos señalados en la exposición de motivos de la Orden, volumen de gasto superior a crédito presupuestario disponible, y necesidad de garantizar el principio de objetividad en la concesión de ayudas, y en virtud de la disposición final segunda, el conseller decidió crear tal comisión única y exclusivamente con órganos de la Conselleria, que de todas formas ya iban a intervenir en el procedimiento establecido por el Decreto 3/95. Además de crear la composición de la Comisión, esta orden establece unos baremos que se aplicarán para seleccionar, evaluar y calificar las solicitudes.

Por tanto el Grupo Parlamentario Popular votará en contra de dicha proposición no de ley. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per torn de rèplica la Sra. Barceló té la paraula.

LA SRA. BARCELÓ I MARTÍ:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Sr. Portaveu del Partit Popular, les argumentacions que han assenyalat vertaderament són bastant evidents. Que no hi ha participació? Evidentment, que no n'hi ha; i açò és l'objectiu de la nostra proposició no de llei. Que qui decideix és el conseller d'Agricultura o el Consell de Govern, tampoc ni tan sols ho qüestionam. Senzillament, només demanam la participació dels consells insulars en la Comissió avaluadora, en el seguiment de la concessió d'ajudes del pla Foner II. No hem demanat res més ni hem qüestionat res més; era una cosa ben senzilla. Però evidentment no estan per la labor de cap coordinació ni cap col·laboració institucional, açò és evident.

Però sí que vull que em respongui un parell de coses. Açò, què vol dir?, que la pròxima transferència d'agricultura, ramaderia i pesca l'any 96 aquest decret es mantindrà, i serà el Govern de la Comunitat Autònoma qui tot sol decideixi les inversions lligades a una transferència que s'ha fet als consells insulars? Vol dir açò? Vostè assenyala i defensa que el Govern de la Comunitat Autònoma li faci la política que vostè, justament vostè, ha de fer en el Consell Insular de Menorca? Sembla mentida que des d'un conseller que vol exercir de govern a Menorca, tenint les transferències d'agricultura, pesca i ramaderia, es limiti només a reclamar tramitar papers. Sembla mentida que vostè no reivindicui decidir i ser als òrgans de decisió on es donen els ajuts respecte de fons europeus. Sembla mentida que defensi així els interessos de la seva àrea.

Per tant, vull que quedi constància de la protesta que els consells insulars, si vertaderament el Govern pensa transferir-los les competències d'agricultura, pesca i ramaderia, és totalment improcedent que es quedi, es reservi per ell la decisió unilateralment de tots uns plans europeus a quatre anys. Açò creim que és totalment intolerable, i que vertaderament el pas del temps demostrarà que hauran de rectificar, i així ho esperam. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies. Acabat el debat, passam a la votació...

Sr. Pax, té vostè la paraula.

EL SR. PAX I DOLZ DEL CASTELLAR:

Gracias, Sr. Presidente. La capacidad de decisión la tiene el Gobierno balear a través de la Conselleria de Agricultura, según la decisión de la Comisión número 149, de 1995, que designa a la Administración de la CAIB como autoridad responsable de la aplicación del programa operativo. Incluso ustedes saben o deberían saber que el Consell de Govern creó en su día el Consorcio para la dinamización económica en el medio rural, zona 5B, cuyo objetivo es gestionar y promover el desarrollo de actividades dinamizadoras de la actividad económica en el medio rural, y más concretamente en los términos municipales de la Comunidad Autónoma de las Islas Baleares que se contemplan en la decisión de la Comisión de 27 de enero de 1994, por la que se establece para el período 94-99 las zonas rurales cubiertas por el objetivo 5B.

Y también deberían saber que, tanto en el Consorcio como en sus órganos constituyentes, es decir Junta Rectora y Comisión Ejecutiva, ya participan tanto los ayuntamientos y municipios incluidos, como cada uno de los tres consells insulars, en donde se pueden supervisar y proponer diferentes propuestas y actividades. Gracias.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Acabat el debat, passam a la votació.

Senyores i senyors diputats que votin a favor de la Proposició no de llei que ha estat l'objecte de debat, es volen posar drets, per favor? Poden seure, moltes gràcies.

Vots en contra? Poden seure, gràcies.

Abstencions? No n'hi ha.

Resultat de la votació: a favor, 24; en contra, 29. Queda rebutjada aquesta proposició no de llei.

II.2) Proposició no de llei RGE núm. 2578/95, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a política de control de la natalitat de la Xina.

I passam a la següent proposició no de llei, registrada amb el número 2578/95, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a política de control de la natalitat de la Xina. Per fer la defensa d'aquesta proposta té la paraula el Sr. Andreu Crespi

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Gràcies, Sr. President. La defensa dels drets humans és avui afortunadament una realitat als països occidentals, i encara que algunes vegades es produeixen fets penosos, en el conjunt de les actuacions dels poders públics s'ha de reconèixer que es garanteixen els drets de les persones. I això ha arribat a ser d'aquesta manera després d'un llarg camí, que s'inicia dia 26 d'agost de 1789, quan l'Assemblea Nacional Constituent francesa, constituïda dia 9 de juliol del mateix any, després del setge a què les tropes reals varen sotmetre els Estats General, i que l'Honorable Gabriel Riquetti, comte de Mirabeau fes un memorable discurs, que jo crec que es pot emmarcar en els annals del parlamentarisme modern, es va fer la Declaració dels drets de l'home. I en aquesta declaració, en el seu article 4, diu: La llibertat consisteix en poder fer tot allò que no molesti els altres. Així, l'exercici dels drets naturals no té altres límits que aquells que assegurin als altres membres de la societat l'exercici dels mateixos drets. Aquests límits no poden ser determinats més que per la Llei.

Així avui ja són pocs els que creuen en aquella fal·làcia de les oligarquies totalitàries, de considerar antitètic llibertats individuals i interès col·lectiu; perquè, i com diu bé aquest article 4 de la Declaració dels drets de l'home, l'exercici de la llibertat individual no ha de tenir altre límit que la mateixa llibertat dels altres individus. Resoldre això en el marc jurídic, de manera justa i harmònica, i per mitjà de l'exercici polític de les majories i minories, és al meu entendre allò que podem definir com l'interès comú.

La proposició no de llei que avui duim a aquesta cambra el Grup Parlamentari Socialista té a veure amb això, amb una vulneració per part d'un estat, al·legant l'interès general, d'un dret individual. Així, a la República Popular de la Xina no és permès que els homes i dones decideixin lliurement quin ha de ser el nombre de fills fruit de la seva unió; i això mitjançant pressions insuportables que fan veure les parelles abocades bé a l'avortament, bé a l'abandonament dels nadons quan són deficients, o també quan són nines, per la baixa validesa laboral que a Xina té la dona.

A aquesta dramàtica situació de control de la natalitat s'afegeix, idò, aquesta situació d'infants que en ser abandonats pels seus pares, acaben a institucions que haurien de ser d'acollida, però que en realitat -i ho hem pogut constatar no fa gaire- són llocs on simplement amuntegats i fermats no poden esperar quasi res millor que la mort.

No puc -i m'atrevesc a dir que no podem, senyores i senyors diputats- des d'aquest petit parlament d'aquestes petites illes, però afortunades, aclucar els ulls davant aquest horror. No ens podem permetre girar el cap cap enrere, encara que hi puguin haver d'altres interessos en joc. Ja sabem que la comunitat occidental actua ràpidament quan dels conflictes que hi ha arreu del món poden derivar perjudicis per a la seva, que també és la nostra, economia i benestar de vida. Però, i quan no hi ha aquests interessos?, o pitjor: quan aquesta actuació per defensar els drets humans pot enterbolir les relacions comercials?

No podem, senyores i senyors diputats, disposar d'uns principis ètics tan plàstics, tan reversibles, que només els podem utilitzar quan no poden perjudicar el nostre benestar. No podem estar aturats, i volem que aquest parlament insti el Govern d'Espanya a actuar diplomàticament davant la República Popular Xinesa perquè canviï la seva política de control de la natalitat. És cert que el problema que té la República Popular Xinesa és d'una sobrepoblació, i nosaltres no estam en contra que es treballi per aconseguir una limitació dels naixements, però mai vulnerant el dret individual que tenen les persones de prendre aquesta decisió. I també volem que es resolgui de manera immediata la infrahumana situació d'aquests infants acollits, siguin el nombre que siguin; i volem que això es faci enèrgicament. I volem també que el Govern espanyol actuï en tant que exerceix la Presidència de la Unió Europea, perquè així ho mana el Tractat de la Unió, el Tractat de Maastricht, que, encara que tímidament, és el marc constitucional europeu.

Crec que podem estar convençuts que si el respecte dels drets humans fos considerat un element necessari per a les relacions de col·laboració internacional, s'avançaria d'una manera més decidida al respecte. Per això, senyores i senyors diputats, perquè la riada d'un infant a vegades és important, com deia un poeta molt espanyol, *tu risa me hace libre, soledades me quita, cárcel me arranca*; i ho deia un poeta que estava tancat a la presó. Nosaltres voldríem que aquests pares i mares de Xina poguessin gaudir lliurement del riure dels seus infants. I vull creure que amb assumptes com aquest que ara ens ocupa, el nivell de consciència que crec que tots tenim, pot fer que també arribem a un alt nivell de coincidència, més enllà de les filiacions partidistes. Per això, en nom del grup parlamentari, sol·licit el vot a aquesta proposició no de llei. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Mixt té la paraula el Sr. Antoni Pascual.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Crespí, no cal repetir els arguments que ha exposat vostè, només vull dir-li que el Grup Mixt, i en aquest cas Unió Mallorquina, donam suport totalment tant al contingut com als termes amb què està presentada la proposició no de llei. Per tant, li donarem suport. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Per part d'Esquerra Unida té la paraula el Sr. Portella.

EL SR. PORTELLA I COLL:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sr. Andreu Crespí. En els pocs mesos que fa que som en aquest parlament, i en el Consell Insular de Menorca, alguns dels comentaris que arriben quan parlem de la feina que feim tenen a veure amb el fet si és prudent o no, si és oportú o no, dur al Parlament de les Illes Balears qüestions que sobrepassen geogràficament el marc de les Illes Balears, com si el marc de discussió política hagués de venir emmarcat pel marc geogràfic. Açò m'ho han dit, fins i tot persones del Grup Socialista, i d'altres grups, que s'ha comentat a veure fins a quin punt podem arribar. Jo li he de dir que des d'Esquerra Unida creim que sí, que aquest parlament ha d'abastar tot el debat que es produeixi, perquè ja vivim en un món global, i ser absents d'un debat global és ser absents de la realitat. I per açò entenem, i agraïm, i estam satisfets de la presentació d'aquesta iniciativa.

Entenem que la proposició no de llei del Grup Socialista no és tant la denúncia d'una política de control de la natalitat, sinó quan aquesta en un país determinat, com ara la Xina, es practica amb la conculcació dels més elementals drets de la persona, el d'elegir lliurement la pròpia vida. Si generalitzam l'anàlisi de les polítiques de natalitat que tenen lloc als països pobres, aquella que procura impedir un creixement que la pobresa no pot assumir, tota és d'alguna manera repressiva, tota. Hi ha una política de natalitat per als pobres i una política de natalitat per als rics, i ambdues polítiques es relacionen. Si feim una anàlisi encara més àmplia, ens podem demanar si el que sobre en el món no són pobres, sinó rics. La política teòrica de natalitat a la Xina i a tants d'altres països és la que marcam els països rics, és la que determina el Fons Monetari Internacional, no és cap altra. Al nord volem tenir dos cotxes, dues cases, dues televisions, i si poguésser voldríem tenir dues vides. I per al sud volem només un fill per família, els països rics.

Per tant, la proposició del Grup Socialista, molt concreta, i possiblement impulsada per aquell reportatge de televisió que va capgirar totes les nostres consciències, ens dóna peu a fer una breu reflexió global sobre aquesta qüestió. Al llarg de la història de la humanitat, i en les més diverses cultures, la fecunditat s'ha percebut socialment com una benedicció, i econòmicament com una inversió. Com a ostatge la dona ha pagat i està pagant un elevadíssim preu personal i familiar a causa d'aquesta suposada benedicció, que l'ha reduïda sovint a un doble paper, de mare i esposa, privant-la de la seva plena integració econòmica, social i política. Amb gran freqüència la decisió sobre si tenir o no tenir descendència i sobre quan tenir-la escapa al control de la dona, i no es pren en el marc de tota una sèrie de drets bàsics sexuals i reproductius. La conculcació d'aquests drets humans elementals és conseqüència d'una situació de vulnerabilitat i d' indefensió, per motius culturals, religiosos, polítics o econòmics, a la Xina i -per què no?- a les nostres nacions civilitzades europees.

Com deia, la Proposició del Grup Socialista no posi en qüestió que hi hagi d'haver polítiques de control de la natalitat; sinó les característiques de la política de control a la Xina, que ha assolit proporcions dramàtiques que commouen el nostre món. Si amb el suport a la seva iniciativa Esquerra Unida de les Illes Balears ha de donar per bones i justificar altres polítiques més benignes de control del creixement de la població als denominats països pobres, no hi som, no ens cerquin.

Sí que hi serem per desactivar la suposada bomba demogràfica, atorgant a l'important creixement de la població que té lloc en algunes regions del planeta les seves autèntiques dimensions humanes, polítiques, econòmiques i mediambiental. Així mateix, cal insistir en la idea que malgrat el seu creixement, i fins i tot estancament, són les poblacions dels països del nord, i en gran mesura les de (...) europeu, les que constitueixen una greu amenaça per a l'estabilitat global, a causa de l'impacte que tenen els nostres nivells de producció, consum i contaminació. No ha de semblar una obvietat recordar ara el fet que les persones, i especialment les dones, són capaces de prendre decisions assenyades i responsables, i no necessiten estar tutelades, ni pels propis governs, ni per organismes internacionals que dictaminin quin ha de ser l'índex de natalitat en bé del conjunt del planeta. Aquelles persones i institucions que vulguin afavorir el desenvolupament integral de les persones i les seves comunitats, han d'intervenir sobre les condicions que en l'àmbit local, nacional i internacional, dificulten la posada en pràctica d'aquestes decisions. No en va, una militant tan destacada del moviment ecofeminista, l'Índia (...) afirma que la consecució del dret a la salut sexual i reproductiva, el dret a decidir el nombre de fills no és un objectiu en si mateix, sinó que s'ha d'emmarcar en l'assoliment d'altres drets més amplis, de caràcter polític i social.

Si les polítiques dels països diguem-los rics davant la qüestió de l'excés de població als països diguem-los pobres són únicament les de promoure mesures de control de la natalitat, i en aquest sentit la Xina compleix de manera salvatge, dramàticament salvatge, les polítiques dictades al nord, no arribarem enlloc. Arribarem a crear més i més dependència. Si les polítiques de control de la natalitat no es transformen en polítiques d'educació per la natalitat, i van acompanyades de polítiques per a la igualtat, no arribarem tampoc enlloc.

Mirin, el programa d'acció dels països en vies de desenvolupament, que promou la Unicef i altres organismes internacionals, i en el qual participam nosaltres, com a Unió Europea, preveu 17.000 milions de dòlars anuals fins a l'any 2000, 18.000 milions de dòlars anuals fins a l'any 2005, 21.000 milions de dòlars anuals fins a l'any 2010. En aquest programa hi ha quatre partides: Un 60% es dedica al control de la natalitat, un 30% es dedica a programes de salut reproductiva per limitar la fecunditat, un 7% es dedica a la prevenció de la sida, i un 3% es destina a programes d'investigació bàsica, recollida de dades i anàlisis de les polítiques de població. Altres mesures, com podrien ser l'atenció primària de la salut, la nutrició, l'educació bàsica, l'habitatge, les infraestructures de sanejament i d'accés a l'aigua potable, la creació de llocs de treball són enumerades en aquest programa, però no hi tenen cap pressupost, ni un. Aquesta és la política en matèria de població del nostre món, d'aquest món nostre. El creixement de la població al sud és percebut per importants sectors directores del nord com una amenaça potencial per al relatiu benestar dels nostres països. Segons aquesta visió, l'increment de la població vivint en condicions infrahumanes representa una font d'ingovernabilitat i de conflictes regionals de conseqüències globals. Aquesta és la base de la política de natalitat que es dicta des del nord.

Esquerra Unida donarà suport a la proposició no de llei que ha presentat el Grup Socialista, perquè compartim la seva preocupació davant les realitats dramàtiques d'una política de control de natalitat que vulnera els més elementals de la persona. Però Esquerra Unida de les Illes Balears no podem limitar-nos al cas concret que s'exposa, i hem de posar en qüestió tota la política en matèria de control de la natalitat que es projecta des del nord. A Esquerra Unida comprenem que la proposició faci referència a l'actual política de control de la natalitat duita a terme pel Govern de la República Popular de la Xina, ja que ha estat i és present en la part del món que ens fan arribar els mitjans informatius.

Però açò no vol dir que no s'hagin de denunciar amb igual força les polítiques de control de la natalitat que arriba a l'extrem de la mutilació genital femenina practicada a Djibutí, a Sudan, a Etiòpia, a Eritrea, a Egipte, a Nigèria... fins a 28 nacions africanes, i fins i tot a àmplies regions del Pakistan i de Tailàndia.

Per aquesta causa avui mateix hem registrat una altra proposició no de llei per ampliar les mesures i la protesta, la denúncia que hem d'emetre des d'aquí, i que faci referència a tots els països del món on es vulneren d'aquesta manera els drets de les persones. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Nacionalista-PSM té la paraula el Sr. Orfila.

EL SR. ORFILA I PONS:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Es calcula que de 60 a 100 milions de filletes perden la vida cada any al món per negligència. Entre 1988 i 1989 la proporció a l'Índia era de 91 filletes per cada 100 fillets, mentre que la proporció mundial és de 94-95 per cada 100. El 1992 hi havia a la Xina 20 milions menys de dones que d'homes. Són dades que es varen manejar a Pequín amb motiu de la conferència internacional del passat setembre. El fet és que l'ancestral desvalorització de les dones a zones immenses del món, com són la Xina o l'Índia, es manté malgrat tots els avanços científics.

Les terribles imatges captades per càmeres ocultes a orfanats xinesos, mostrant filletes fermades a cadires tot el dia, han causat un gran impacte al món sencer, i han servit per alertar l'opinió pública respecte d'una situació que, no obstant això, no es pot considerar únicament circumscrita a aquell país. Com deia fa uns moments, a la conferència de Pequín es varen denunciar pràctiques semblants a diferents països, i concretament a les regions del nord de l'Índia, on continuen produint-se claríssims casos d'infanticidis practicats obertament, junt amb pràctiques de discriminació a l'hora de repartir-se els sempre escassos aliments.

El que és més greu, no obstant això, és que els anys de progrés cultural i les campanyes convençudes dutes a terme a alguns d'aquests països, no s'hagin traduït en efectes positius, ans al contrari, sembla ser que en aquest moment a estats del sud de l'Índia, com és el de Tamil Nadu, s'estan invertint amb una rapidesa sorprenent les xifres de natalitat entre fillets i filletes, segons es denunciava també en el fòrum alternatiu celebrat a Xina el setembre passat.

Segurament el fet que s'hagin divulgat les imatges precisament ara, quan encara tenim fresques a les orelles les paraules que es varen vessar amb motiu de la conferència de Pequín, han contribuït a fer més impactant aquesta notícia. L'oportunitat de la proposició no de llei del Grup Socialista és en aquest sentit claríssima. És fonamental que des de qualsevol part d'aquesta aldea global que és el món, es facin sentir les veus dels que encara no hem perdut la capacitat de reaccionar davant notícies o realitats com aquesta. I és important que totes les institucions democràtiques es mobilitzin davant aquesta i qualsevol altra violació dels drets humans, i també les que succeeixen en el nostre primer món. Perquè ens hem de sentir tan estretament vinculats al que succeeix amb la política de control de la natalitat a la Xina, com ens hi hem de sentir quan es produeix qualsevol discriminació per raons de sexe, de religió o de raça.

I deia que és oportuna la seva proposició no de llei, perquè és bo que des de les institucions es reivindicui per part del Govern de l'Estat, per part dels organismes supranacionals dels quals formam part, com és la Unió Europea, un actitud molt més combativa, molt més incisiva, molt més compromesa, perquè la trista realitat és que els governs dels estats són massa vegades susceptibles de veure's condicionats, fermats, per suposats interessos estratègics, de tal manera que com més important és el país que vulnera els drets humans, menor és la reacció de condemna, o si aquesta es produeix, és massa corrent que quedi en simples paraules, en simples condemnes verbals.

Des de l'actitud que res que afecti els drets de les persones ens és aliè, entenem que el fet que el nostre parlament es pronunciï davant la situació de pública notorietat que tenen els fets que denuncia la proposició no de llei del Grup Socialista, és molt més que un dret, és una obligació indefugible. L'enhorabona, per tant, al grup proponent; i permetin-me que, en contra dels que opinen que aquestes són simples qüestions testimonials, els digui que tant de bo que aquest parlament no perdi mai la sensibilitat, la capacitat de reaccionar davant situacions com la que es denuncia avui. És ben segur que des de la nostra petitesa no solucionarem els problemes que ofeguen el món, ni fer-hi a prop; però també és cert que almenys el nostre silenci no ens farà còmplices d'aquestes situacions. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula la Sra. Diputada Margalida Ferrando.

LA SRA. FERRANDO I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Vagi per endavant que el Grup Parlamentari Popular donarà suport a la proposició no de llei presentada pel Grup Socialista, ja que aquelles iniciatives que suposin condemnar els atemptats contra els drets humans tendran el suport del nostre grup.

Parlar en darrer lloc fa que moltes de vegades ens haguem de repetir molt amb les idees que ja han exposat abans els diputats. La veritat és que jo ho hauré de fer. Com ha assenyalat el diputat Sr. Orfila, jo crec que ha estat precisament a arrel de la IV Conferència mundial sobre les dones, que s'ha celebrat precisament a la Xina, on s'ha posat de manifest un poc, i els mitjans de comunicació s'han fet ressò d'un fet que ja era conegut, que és la política de control de natalitat que duu precisament aquest país, la Xina, i que és totalment contrària al dret de les persones de poder elegir el nombre de fills que desitja, i sobretot totalment contrària als drets humans de la infància, i més específicament en el cas de les nines, que són les que pateixen més concretament l'aplicació d'aquesta política.

Per això el nostre grup li donarà suport, però també, com han assenyalat els diputats que m'han precedit, pensam que aquest parlament no només s'hauria de centrar tal vegada amb el que passa a la Xina, sinó, com han posat de manifest, també a l'Índia, a Pakistan, a Bangladesh, pareix ser que no només es recorre a l'avortament, sinó fins i tot també a l'infanticidi, quan se sap que el sexe del noutat serà una nina, o per exemple als 2 milions de nines que cada any pateixen mutilacions sexuals, o les més de 500.000 nines que al Brasil es dediquen a la prostitució... Hi ha altres xifres a què podríem fer referència aquí, que manegen tant Nacions Unides com la Unicef, i que aquest parlament tal vegada hauria de dir qualque cosa. Precisament ahir, que era el Dia Internacional de la Infància, l'Organització Internacional del Treball posava de manifest que entre 80 i 2.000 milions de nins a tot arreu del món es dediquen a treballs totalment il·legals.

Jo crec que tal vegada no hauria de quedar només amb aquesta proposició sobre aquesta política que du la Xina, sinó amb totes aquelles actuacions que són totalment contràries als drets humans de la infància. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies.

(Remor de veus)

Per favor, silenci. Vol tornar a fer ús de la paraula? Li record que la unanimitat de les intervencions ha estat total. En qualsevol cas, té vostè la paraula.

EL SR. CRESPI I PLAZA:

Almanco per donar les gràcies. És per donar les gràcies pel suport i per les magnífiques intervencions dels grups parlamentaris. Evidentment, vull donar una explicació: Només hem parlat de la Xina, supòs que altres diputats d'aquesta cambra poden tenir altres actuacions, i també voldria que aquest consens que tenim avui en un tema de condemnar una declaració de drets humans, una altra vegada tengués una actitud en positiu per ajudar aquests països que tenen aquests problemes a superar-los. M'estava referint a aquell 0,7%, del qual tantes vegades hem parlat en aquesta cambra. Gràcies.

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies. Del resultat de les intervencions, aquesta presidència entén aprovada per unanimitat la Proposició no de llei. És així? Moltes gràcies. Queda aprovada, idò, per unanimitat.

III.- Escrit RGE núm. 2854/95, presentat pel Govern de la CAIB, mitjançant el qual sol·licita la compareixença del conseller d'Economia i Hisenda, per informar sobre l'estat actual del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la CAIB

I passam al darrer punt de l'ordre del dia, que fa referència a la compareixença del conseller d'Economia i Hisenda per informar sobre l'estat actual del procés de transferències de l'Administració de l'Estat a la Comunitat Autònoma.

Si em permeten, els indicaré que en aquest cas la compareixença davant plenari es regula per una intervenció del conseller d'Economia i Hisenda. Després hi haurà una intervenció dels portaveus de cadascun dels grups parlamentaris, i conclourà aquest debat amb una nova intervenció del conseller.

Per tant, no és un debat de comunicació, sinó de compareixença, i no hi ha interrupció ni presentació de propostes de resolució.

Sr. Conseller, té vostè la paraula.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. El Govern balear ha demanat aquesta compareixença davant tots vostès amb l'objectiu d'explicar amb tota precisió de què pugui ser capaç, la situació del procés actual de transferències de les competències des de l'Administració central al Govern autonòmic de les Illes Balears.

M'agradaria amb el seu permís ordenar aquesta intervenció en tres punts: En primer lloc, la filosofia amb què actuam en aquest procés, en segon lloc la història de les darreres transferències, i en tercer lloc un estat general de les competències que negociam i que hem negociat.

En primer lloc, idè, la línia d'actuació del Govern balear. El principi fonamental de la nostra actuació és intentar negociar d'una forma lògicament responsable l'assumpció d'aquestes noves competències. L'objectiu és que la gestió des de les Illes Balears, lògicament, introdueixi una diferència qualitativa amb la incorporació d'aquesta transferència d'una administració més llunyana a una administració més propera. Això exigeix que en el procés de negociació es produeixi una exigència de rigor en la discussió de mitjans materials i financers, i per tant en el procés d'exigir a l'Administració central una dotació econòmica capaç de permetre la gestió d'aquestes competències.

Hi ha un element que crec important introduir en aquests moments, i que és un element certament sorprenent en aquest procés de transferències: la possible "degradació" de la gestió en aquest moment de determinades competències des de Madrid. Realment no és una qüestió que es pugui generalitzar, perquè provocaria, lògicament, com totes les generalitzacions, una certa injustícia, però hem observat en molts d'àmbits de la nostra negociació una certa degradació en la gestió. El cas primer inicial que se m'acudeix és el cas de les transferències de les competències de treball. En aquest moment en què negociam la transferència de l'execució laboral, determinades competències de l'Inem, i determinades competències de treball en general, existeix un servei bàsic, com és el servei del (...), que en aquest moment i malauradament ha deixat fins i tot de disposar de seu. En aquest moment l'Institut de Mediació i Arbitratge no té seu, en aquest moment els funcionaris d'aquest institut fan feina a un passadís de la seu del Gabinet de Seguretat i Higiene en el Treball, amb el perjudici que per al ciutadà això pressuposa, que s'ha de traslladar a un lloc que li ve a esquerra mà, i amb unes condicions que, creguin-me, no són les més apropiades. El propi Gabinet de Seguretat i Higiene en el Treball es troba en unes condicions almanco penoses, i sense ofendre ningú.

El que vull dir amb aquesta qüestió és que davant aquesta posició, insistesc, de certa degradació, hem de posar a vegades una mica en segon lloc l'exigència d'un finançament, perquè es converteix en essencialment prioritària la dotació del servei, la prestació del servei públic al ciutadà. És urgent assolir aquesta competència per poder recuperar el nivell de prestació de servei que necessitam, insistesc, malgrat sigui per davant i de forma prioritària a unes altres renúncies. Però lògicament, s'ha de dir clarament, nosaltres mai no podem acceptar ni acceptarem una competència mal dotada. Nosaltres no podem acceptar una competència que vengui infradotada pel que seria l'èxit puntual, passatger, de la signatura d'un acord. En segon lloc, per fer una petita recapitulació d'aquestes negociacions, hem de dir que tot el procés de negociació d'aquestes transferències s'ha conduït mitjançant una tècnica de negociació que realment ha fet possible un repartiment inferior, un repartiment financer inferior a allò que seria el repartiment del que és la real i vertadera càrrega de treball. En tercer lloc, per fer una anàlisi del que seria precisament l'estat actual d'aquesta negociació de les transferències, li diria que en aquest moment tenim en estudi, en negociació, en anàlisi, el que és l'execució de la legislació laboral i els gabinets de seguretat i higiene en el treball, la competència més coneguda lògicament com la competència en matèria de treball.

Aquesta competència s'ha distribuït en tres fases: Primera fase, economia social; a dins economia social s'hi contempla tot el que és gestió en matèria de cooperatives, tot el que són societats anònimes laborals, tot el que són programes de suport a l'ocupació i també la part de l'Inem, que és l'única part que avui sí que està transferible, que és la part de les jubilacions anticipades. Aquesta és la primera gran divisió, economia social. La segona és l'execució de legislació laboral, que inclou els gabinets de seguretat i higiene en el treball i també les fundacions. I hi ha una tercera part, que és la relativa al Pla nacional de la inserció i foment ocupacional.

Els blocs 1 i 2, economia social i execució de la legislació laboral, s'ha fusionat, i en aquest moment són objecte d'un tractament conjunt. El bloc número 3, el Pla nacional d'inserció i formació professional, és un pla que es debatrà i que s'analitzarà a nivell de totes les comunitats autònomes més endavant, en aquest moment s'ha deixat relegat. I aquesta transferència que queda pendent seria allò que vulgarment es coneix com la transferència de l'Inem en termes generals. L'1 i el 2, incloent-hi la matèria de fundacions, que és ver, es farà amb un text separat, és a dir, allò que serà la transferència de fundacions, que ja està acordada, serà objecte d'un text, d'un real decret específic, però l'1 i la 2, economia social i execució laboral, vendran conjuntament. Les negociacions en aquest moment estan molt avançades, i, com els deia amb anterioritat, per motius de necessitat del servei. En aquest moment, estam discutint una sèrie de diferències que encara ens separen, però la veritat és que tenim esperança que abans de final d'any poguéssim realitzar una convocatòria de la comissió mixta que pogués contemplar aquesta inclusió d'aquestes transferències juntament amb unes altres de residuals que hi poden caber.

Els problemes que hem tengut en aquesta negociació bàsicament han estat: en primer lloc, la identificació del capítol 1, no hem estat capaços fins al final de posar-nos-hi d'acord, perquè no era possible identificar quines n'eren les places, la relació de llocs de feina en general i sobretot les vacants que hi havia, però afortunadament ho hem pogut resoldre fa poc. Un segon tret que ens diferenciava era la matèria transferible per costos centrals del que és cooperatives, que realment ha dut una complexa discussió no unilateral ni bilateral, sinó multilateral de totes les comunitats autònomes. També la identificació del capítol 2, perifèric, del que és la Direcció Provincial de Treball, en aquest moment. I un tema que era molt important en aquesta transferència, que era el tema de la inspecció de treball; la veritat és que a aquest tema de la inspecció de treball a nivell nacional s'hi ha fet un *bypass*, i en aquest moment, per a la inspecció de treball s'ha pres com una solució nacional per a totes les autonomies, una solució transitòria d'un conveni de disposició funcional no orgànica d'aquests determinats serveis d'inspecció, per les competències que sí que han estat transferides, lògicament, les altres continuarien tenint dependència funcional de l'organisme que es creàs, de la direcció provincial, lògicament. Per una altra part, també la ubicació física del Semac, com els he dit, el Semac ha estat desallotjat de les instal·lacions, que eren de Comissions Obreres, i en aquest moment estan en un lloc absolutament inadequat, un lloc que realment no és l'adequat on prestar aquest servei.

També teníem el problema de la necessitat d'haver de desallotjar l'edifici dels serveis perifèrics de Ciutat de Querétaro i trobar una necessitat transitòria per a aquesta gent que ha de sortir d'aquí i poder-la reubicar, i el que no és menys important, la reposició de l'edifici del gabinet de seguretat i higiene en el treball; jo vull convidar els senyors diputats que ho tinguin a bé a visitar aquest edifici perquè puguin palpar realment en quina situació d'abandonament i de degradació es troba en l'actualitat aquest edifici, no hi hauran de fer moltes voltes, en aquest edifici, quan hi entrin, veuran les goteres, però les veuran obertes, jo els convidaria que hi anassin, hi veuran les goteres obertes, hi veuran una instal·lació d'aire condicionat que cau, que no funciona i que cau, que està absolutament abandonada; en fi, jo crec que en aquest cas val més una imatge que mil paraules, i la veritat és que els convidaria que hi fessin una inspecció vostès mateixos.

El cost efectiu d'aquesta transferència estarà dividit en 182,4 milions de pessetes per a l'execució, 162,8 milions de pessetes per a cooperatives i gabinet, i 3,2 milions de pessetes per a fundacions docents benèfiques i laborals.

Per tant, aquesta gran competència, fent una passa enrera, tendria els grans trets d'economia social, de la formació ocupacional, que estarà relegada, tot el que és legislació laboral. En legislació laboral i economia social probablement, hi insistesc, per urgència i necessitat de prestació del servei, haurem de cedir en determinades demandes per intentar arribar a un acord i que l'any 96 aquesta competència es pugui desenvolupar des del Govern, des de l'autonomia de les Illes Balears.

La segona gran competència, sobre la qual actualment estam en negociació, és la competència de l'Insero. La competència de l'Insero és una competència *sui generis*. Totes les altres competències són competències que van per la metodologia del cost efectiu, que és la metodologia que s'aplica al procés de transferències. Aquesta competència surt de l'anàlisi de la metodologia del cost efectiu i s'ha d'encaixar dins el règim econòmic i financer de la Seguretat Social, tant pel que fa a efectes pressupostaris com pel que fa a efectes patrimonials i financers. És una transferència d'un volum molt important i és una transferència, al mateix temps, molt complexa tècnicament. Es pot considerar, en un principi, dividida en dues grans branques: La primera seria allò que és la Direcció Provincial de l'Insero i totes les funcions que realitza a l'àmbit dels minusvàlids i de la tercera edat i, per una altra banda, allò que és la residència mixta de la tercera edat de La Bonanova. El valor de la transferència estaria prop dels 2.455 milions de pessetes, aproximadament, pessetes sempre de l'any 95, i la residència de La Bonanova va tancar l'any, ho dic com a dada significativa, 94 amb una liquidació de 1.040,6 milions de pessetes.

Les qüestions involucrades dins el que és aquesta negociació, fent un cas apart del que serien les qüestions pròpiament administratives, com el reconeixement de les minusvalideses, serien les següents: En primer lloc, un concert per a centres de la tercera edat, concerts per a centres de minusvàlids, ajuda domicili, concerts d'integració social, atenció diversa, gestió d'ajudes específiques a minusvàlids i persones majors, règim patrimonial i pressupostari especial d'aquest règim de la Seguretat Social, costos centrals i inversions de reposició, laboralitat del personal, vacants laborals i funcionàries, i inversió nova cap al futur. Per tant, un ample ventall de qüestions, i cada una, tenint la seva pròpia problemàtica, dóna una complexitat important a aquest avaluació d'aquest traspàs. Durant tot aquest temps s'ha fet feina conjuntament, lògicament, des de la Conselleria de Sanitat amb la Direcció Provincial de l'Insero, fa gairebé tres o quatre dies fins i tot el propi conseller es va reunir amb el Sr. Maravall, director general de l'Insero. I jo crec que han fet una feina interessant per intentar avançar, desbloquejar, el procés d'aquesta transferència tan complicada.

La veritat és que el problema més important que hi ha avui en dia pel que fa a aquesta transferència, insistesc que independentment de qüestions que s'han plantejades i que es poden resoldre, qüestions de costos indirectes, qüestions de tresoreria de la Seguretat Social, però realment el problema més greu que actualment separa ambdues administracions seria el problema de les inversions futures. En aquest moment, la veritat és que l'Insero i les ministres successives del Partit Socialista Obrer Espanyol han estat comproment aquí, a les Illes Balears, cada pic, sobretot quan hi ha hagut eleccions, una sèrie d'inversions de les quals en aquest moment no volen fer-se responsables ni assumir, lògicament, estic parlant de les grans inversions a la residència de Felanitx i a la Llar de Lluçmajor. Aquí, en aquest moment, hi ha la gran diferència, tot i tenint en compte que, en aquest moment, per part del Govern balear i per part de la conselleria hi ha una predisposició, jo en diria molt oberta, per intentar arribar a punts intermedis de negociació, el que passa és que hi ha aquests compromisos, aquests senyors polítics, ministres, han vingut aquí i han assegurada aquesta inversió, i ara no poden fer que aquesta inversió no es realitzi, que no es plasmi en la transferència i que quedi supeditada a la disponibilitat futura de fons per poder assolir aquestes grans inversions en matèria de serveis socials.

Per una altra part, volia deixar el traspàs de les universitats una mica per al final, si m'ho permeten, i parlar-los precisament també d'un conjunt més petit de transferències, no tan dificultós, que s'està negociant entre les dues administracions. Voldria posar dos exemples d'aquests tipus de transferències, molt més menors, però que també s'engloben dins el procés de transferències. Un seria el procés de transferències del Sempa, de l'ampliació de mitjans del Ministeri d'Agricultura, bé, ahir mateix ens varen anunciar que ens enviaven una actualització d'aquesta transferència, i també en matèries com pugui ser l'ensenyament nàutic-esportiu i subaquàtic-esportiu, i bé, tota una sèrie de qüestions, la veritat, menys importants que aquests grans trets de les transferències que he exposat.

Les Illes Balears, des de l'instrumentació del Pacte Autonòmic, han tengut dues comissions mixtes, la de l'any 93, quan es varen transferir les matèries de transport per ferrocarril, mines i protecció de menors, llavors Cala Nova, radiodifusió i col·legis professionals, i llavors la d'11 de gener del 95, casinos, jocs, apostes, associacions, espectacles, confraries de pescadors, cambres oficials de comerç, indústria i navegació, mutualitats no integrades en la Seguretat Social, transport marítim i interinsular, transport per ferrocarril, mines, protecció de menors, llavors i plantes de vivers, Cala Nova, radiodifusió, i per una altra part, el punt d'informació cultural, aprofitaments hidràulics, indústria, energia, instal·lacions radioactives, defensa contra frauds, cambres agràries i fires internacionals.

La veritat és que les grans competències que queden en aquest moment dins el compromís del Pacte Autonòmic a negociar són les que hem exposat aquí, lògicament, tot el que és execució laboral, tot el que és Insero i tot el que serien universitats i educació.

He deixat el tema de la Universitat una mica per al final, perquè precisament crec que és un tema que en aquest moment té un procés molt complicat de discussió i que mereix una intervenció una mica apart. Les Illes Balears tenen avui una universitat amb 17 anys d'història, una universitat amb uns onze mil alumnes i amb un finançament de cost efectiu d'uns 2.900 milions anuals. Aquesta seria la situació d'avui. El plantejament que ha fet l'Administració central en la transferència d'aquesta competència ha estat dir: mirin, ciutadans de les Illes Balears, aquí tenen els onze mil alumnes, aquí tenen 2.900 milions de pessetes, que és el cost efectiu, i vostès han d'executar aquesta competència. La realitat és que el plantejament del Govern balear, i crec que de tots els grups d'aquesta cambra, tal com va quedar reflectit en el passat debat de l'estat de les autonomies, és ben diferent, afortunadament.

Nosaltres deim: en primer lloc, quin és el finançament per alumne que reben les universitats que tenen una dimensió similar a la Universitat de les Illes Balears? La diferència és una diferència cabdal, és una diferència de 110.000 pessetes per alumne, només si anam a la mitjana de les comunitats autònomes, això representa ja d'entrada un primer entrebanc important en el que és l'anàlisi de discussió del cost efectiu, que podria tornar a situar aquest cost efectiu en un 30% per damunt de la xifra inicial. A Espanya, a més, aproximadament un 3,7% de tots els ciutadans són universitaris, si s'aplica aquesta *ratio* a les Illes Balears, les Illes Balears haurien de tenir uns vint-i-set mil universitaris, la nostra universitat, que, a més, és l'única de totes les Illes Balears, té en aquest moment, hi insistesc, 11.700 alumnes. És clar que, si més no, almanco l'oferta universitària balear ha d'aspirar a oferir un nivell capaç d'atendre precisament el mateix nombre d'estudiants que ofereix la mitjana nacional; si a les Illes Balears no hi ha precisament cap estudiant que pugui estudiar arquitectura, periodisme o medicina, és lògicament perquè no hi existeixen aquestes facultats, lògicament perquè no hi existeixen aquests ensenyaments, aquí, a les Illes, els estudiants que vulguin estudiar aquestes disciplines se n'han d'anar a la península o se n'han d'anar, lògicament, a una altra comunitat autònoma a estudiar aquestes branques.

La situació, a més de ser radicalment injusta, és una situació a més extraordinàriament peculiar, no és el mateix per a una comunitat autònoma que pugui ser limítrofa amb un gran centre universitari històric, l'oportunitat de poder accedir a aquest servei, sense posar en dubte el dret d'aquesta comunitat autònoma a tenir el seu propi servei universitari, però així i tot no és el mateix que a un territori insular, i a més, un territori insular trossejat en illes, no és el mateix estar a Guadalajara i tenir Madrid a prop que estar a les Illes Balears, i si qualche administració pública decideix que els ciutadans de les Illes Balears no han de tenir un servei universitari que tenguí les mateixes condicions que la mitjana de serveis universitaris de l'Estat espanyol, que vagi als ciutadans i que els digui: Ciutadans de les Illes Balears, nosaltres considerem que vostès no han de tenir aquests tipus de disciplines a les seves illes i que, en el moment en què els seus estudiants vulguin estudiar tal o tal altra disciplina, han d'anar a estudiar-les a una altra comunitat autònoma amb el cost que això té i que tots vostès coneixen. I lògicament, sense cap sistema de beques que puguin compensar aquesta no prestació d'aquest servei públic. Ningú no està qüestionant el fet que això no sigui una interpretació política i una opció política, el que passa és que creim que és imprescindible que aquesta decisió política es prengui amb seriositat i es digui als ciutadans, i que sigui exactament quin és el servei públic que els ciutadans de les Illes Balears han de tenir en matèria universitària, perquè lògicament, si només es transfereix allò que hi ha, una universitat jove, amb desset anys d'història, amb un 40% dels alumnes, lògicament no es podrà aspirar a tenir una universitat en les mateixes condicions que a la resta de l'Estat espanyol.

En aquest moment, aquesta filosofia ha estat una filosofia que per primera vegada, i ho hem de reconèixer, amb el canvi del ministre actual, dels dos ministres actuals implicats en la matèria, el canvi del ministre d'Administracions Públiques i el canvi del ministre d'Educació, la veritat és que almanco han donat un aspecte d'enteniment diferent al que existia fins ara, almanco existeix un reconeixement que aquests plantejaments que es fan des del Govern de la Comunitat Autònoma són uns plantejaments que poden ser raonables, però la resposta sempre és la mateixa, i la resposta, la setmana passada, que és calenta, fa poc va ser la mateixa. Tenim un ministre insular, un ministre que comprèn la problemàtica de les universitats de les Illes, un ministre que comprèn la problemàtica d'una universitat jove enfront d'una universitat consolidada, però aquí ens quedam, ens quedam amb la comprensió, perquè la resposta sempre és la mateixa: No hi ha doblers. No hi ha doblers, lògicament, ni intenció d'afegir-n'hi. I que quedi clar que la nostra intenció de negociació és absoluta. Ho hem dit per activa, per passiva i de la forma que sigui necessària, no volem que d'un dia a l'altre, no estam exigint que d'un dia a l'altre les Illes Balears tinguin una universitat diguéssim al mateix nivell que la mitjana d'aquests tipus de serveis públics nacionals, no, estam disposats a negociar aquest decalatge.

Tenim clar que aquesta situació és una situació que s'ha d'anar formant, i estam disposats a negociar precisament la constitució d'aquesta universitat amb un decalatge anual, lògicament amb un cost financer, però tampoc, tampoc, tampoc. No hi ha voluntat política i no hi ha doblers, que és el més greu.

M'agradria que aquestes les meves paraules servissin precisament per aclarir l'estat actual d'aquest tipus de negociacions, i m'agradaria que aquestes les meves paraules fossin interpretades com una crida a la col·laboració de tots els grups parlamentaris presents en aquesta cambra per poder precisament aprofundir en la negociació d'aquestes transferències pendents, i que quedi clar que estam parlant d'universitats, que després haurà de venir l'educació i que l'educació, segons el Pacte Autonòmic, lògicament també està lligada al sistema de finançament autonòmic.

No vull acabar sense recalcar també una característica que ha estat comuna en aquest procés de transferències, que ha estat la mediació del Ministeri d'Administracions Públiques. El Ministeri d'Administracions Públiques, la veritat és que, a vegades, amb molt bona intenció, però mostra d'una forma cada pic més preocupant, desgraciadament, allò que és el pes relativament petit que té a l'hora de la decisió real d'aquests tipus de transferències un ministeri sense competències econòmiques, un ministeri que ha de fer una feina de mediació, que no sempre és fàcil i que lògicament deixa tot el protagonisme de la negociació al ministeri emissor, que és d'on parteixen els doblers de la transferència. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Per part del Grup Parlamentari Mixt, té la paraula el Sr. Antoni Pascual.

EL SR. PASCUAL I RIBOT:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Vull agrair, lògicament, en nom del Grup Mixt, encara que no ho he pogut consultar als altres membres, la seva compareixença voluntària per tal d'informar el Parlament de la situació en què es troben les negociacions de les transferències. Demanaríem al Govern que els processos de negociació es tancassin el més aviat possible, però sense pressa, vull dir que moltes vegades les presses per tenir aquestes competències ens fan perdre de vista allò que importa, que venguin ben dotades. I res més. Hem començat pràcticament amb una explicació en diríem que quasi tècnica, al final un contingut ja un poc polític en el qual no vull entrar. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per part del Grup Parlamentari Esquerra Unida de les Illes Balears, té la paraula el Sr. Grosske.

EL SR. GROSSKE I FIOLE:

Moltes gràcies, Sr. President. En primer lloc, naturalment, vull agrair al Sr. Conseller aquesta compareixença per donar explicacions sobre una qüestion on supòs que tots coincidim unànimement que és de capital importància per al desenvolupament de l'autogovern d'aquesta comunitat autònoma. Lògicament, com que no hi ha una comunicació prèvia per escrit, és difícil ara entrar en el detall del contingut d'aquesta intervenció, però sí que voldria ràpidament donar un repàs a aquelles qüestions que m'han semblat més fonamentals. En aquest sentit, si parlem de filosofia, si parlem d'enfocament, per ser més estrictes amb la qüestió, lògicament des d'Esquerra unida estaríem d'acord amb el rigor de la negociació.

El fet és que és necessari que vinguin aquestes competències ben dotades des del punt de vista material i financer, i si efectivament s'està produint una degradació en la gestió de determinats serveis, la transferència dels quals està pendent, lògicament he de manifestar també la nostra preocupació i la nostra col·laboració fins allà on sigui possible per tal d'intentar evitar aquesta situació o denunciar aquesta situació. Més endavant tornarem a parlar del tema de la col·laboració. En tot cas, m'ha mancat un criteri, que, segons sembla, ens diferencia del Grup Mixt, en el sentit en què la rapidesa és un valor, és un valor que s'ha de fer compatible amb el rigor, però és un valor, és un valor perquè aquesta comunitat autònoma ja pateix massa retards històricament des de la mateixa aprovació del seu estatut fins al traspàs de competències, fins a moltes coses; és a dir, ja és hora d'empènyer i de donar rapidesa als traspàs de competències. Supòs que és un criteri que també és assumit pel Govern, i en tot cas, m'agradaria que es constatés així, des del moment en què no ha estat esmentat.

Bé, veig que sobre la matèria de la qüestió de legislació laboral i economia social s'ha anunciat aquí un acord imminent, ja ho va ser així per part de la vice-presidenta del Govern en la Comissió d'assumptes institucionals a principis del mes d'octubre, efectivament, serà satisfactori si això es produeix en aquests terminis.

El tema de l'Insero, sembla que està bastant més verd, és a dir, se n'han exposats problemes, però ni tan sols s'ha atrevit, el Sr. Matas, a fer un avanç d'un calendari o un pronòstic sobre quan es podria arribar a acords sobre aquesta transferència. M'agradaria, en tot cas, una avaluació en la seva segona intervenció sobre aquesta qüestió, és a dir, apart de les dificultats, els problemes i els avanços que s'han produït en la negociació d'aquesta matèria, també una idea respecte de possibles calendaris, sempre tenint en compte que no és una decisió que lògicament depengui en exclusiva del Govern autònom.

Respecte del tema de la universitat, nosaltres estam d'acord amb el criteri que no pot tenir el mateix tractament una universitat consolidada a l'hora de ser transferida que una universitat jove, en expansió; lògicament, s'haurà de veure quina seria l'expansió raonable d'aquesta universitat, quines perspectives raonables de creixement serien adequades per a la realitat social i econòmica en la qual ha d'estar inserida. S'ha de negociar aquest tema, però no es pot, jo ho crec, acceptar un plantejament que tracti d'una manera indistinta una universitat consolidada i una universitat com la nostra, que està en període de creixement, precisament per la seva joventut.

El tema de l'educació tan verd, tan verd està que no se n'ha dit res. En aquest sentit, jo no puc desapropiar aquesta intervenció per lamentar aquesta situació, és a dir, el fet de ser l'única comunitat autònoma, com tantes vegades s'ha dit, però jo crec que cap vegada ha sobrat el fet que es digués que som l'única comunitat autònoma amb llengua pròpia sense educació transferida, perquè d'altres comunitats que també anaren per l'article 143 de la Constitució, trobaren el camí per accedir a aquesta competència, i és una desgràcia històrica el fet que aquesta comunitat es trobi l'any 1995 sense competències en educació i sense ni tan sols una perspectiva de feina, de negociació, prou avançada de la transferència d'aquesta competència com per ser exposada en aquesta compareixença del Sr. Conseller d'Economia i Hisenda.

Per no parlar naturalment de temes ja més greus i de més volada, com és el tema de l'Insalud, que lògicament constata, el seu record una vegada més, que aquesta comunitat ni està equiparada a les més desenvolupades de l'Estat ni en duu camí, perquè si des de l'any 92 qualque cosa s'ha avançat en matèria de competències a l'Estat espanyol, ha estat precisament en la transferència de competència a les comunitats de l'article 151, perquè una bona marxa han donat al tema, en el qual van avançant, i nosaltres els veim que se'n van allunyant pel camí.

Feta aquesta lamentació, jo vull fer des d'aquí, en nom d'Esquerra Unida, una oferta de col·laboració amb el Govern, una oferta seriosa de col·laboració. Aquest és un tema on lògicament les posicions partidistes influeixen, no volem aquí desdibuixar una qüestió com aquesta. Tots tenim el nostre projecte de desenvolupament de l'estat de les autonomies i no és coincident, aquest model de desenvolupament, entre les diferents forces. Per tant, a l'hora de tractar determinats temes, aquests diferents projectes s'hi reflectiran i s'hi materialitzaran amb diferències. Però també és cert que alhora de traspasar unes determinades competències ja s'insrtien o s'implemenen en el debat, en el problema, consideracions de, diguéssim-ne, conflicte institucional que estan per damunt dels interessos partidistes. I en aquest sentit, totes les forces polítiques que estam en aquesta cambra, des d'aquest punt de vista del conflicte, no del debat polític, sinó del conflicte institucional, tots estam a la mateixa banda de la barrera, és a dir, a la banda de les institucions de les Illes Balears, en la reclamació d'unes majors competències i d'uns traspàs en bones condicions.

En aquest sentit, de ben de veres, m'agradaria que es trobassin els canals d'informació sobre aquestes qüestions i els canals de col·laboració, jo crec que particularment útils en el cas de forces polítiques que tenim representació en el Congrés de Diputats, que tenim representació en les instàncies estatals de decisió, a més, aviat hi haurà, segons sembla, unes eleccions generals en aquest país, Esquerra Unida fa comptes pujar-hi la seva representació, crec que el Partit Popular també té planejada una cosa semblant. Per tant, jo crec que podem situar el debat en una perspectiva diferent després d'aquestes eleccions, però en qualsevol cas, independentment d'aquest resultat electoral del mes de març, o quan es convoquin aquestes eleccions, insistesc que sí que hauríem de trobar aquells mecanismes de col·laboració i de solidaritat a nivell institucional per fer possible unes ràpides i satisfactòries transferències de competències a la nostra comunitat. Moltes gràcies.

(El Sr. Vice-president segon substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Grosske. Té la paraula, per part del Grup Nacionalista-PSM, el Sr. sampol.

EL SR. SAMPOL I MAS:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. De les paraules del Sr. Matas, del conseller d'Economia i Hisenda, paraules que hem d'agrair, consideram important aquesta comunicació voluntària que presenta en el Parlament. Per desgràcia, i tal vegada sigui una explicació de la insatisfacció que està produint el procés autonòmic, avui en dia pesen més, en diríem, qüestions internes de partit que aquests grans temes institucionals, això fa que aquesta comunicació d'avui pareix que passi desapercebuda, com a mínim per a l'opinió pública. Nosaltres l'hem escoltat amb atenció i ens ha produït una certa frustració, i no perquè no esperàssim les seves paraules, sinó perquè ha estat la constatació que tot el nostre procés autonòmic és un procés autonòmic desgraciat. Possiblement, tot comença amb els acords autonòmics de 3 de juliol de l'any 1981, mitjançant els quals els partits estatals decidiren que les Illes Balears havien d'accedir a l'autonomia per la via del 143 de la Constitució; aquests acords autonòmics donaren lloc, mitjançant la Llei orgànica de dia 25 de febrer del 83, a l'actual..., perdó, a l'Estatut d'Autonomia de les Illes Balears, reformat a conseqüència d'uns segons acords autonòmics. Les conseqüències foren que mentre que les comunitats autònomes amb autonomia plena podien assumir totes les competències no atribuïdes per la Constitució expressament a l'Estat, l'article 149.3 diu textualment que "les matèries no atribuïdes expressament a l'Estat per aquesta constitució, podran correspondre a les comunitats autònomes en virtut dels estatuts respectius", les autonomies lentes, menors, no assumiren mai aquest nivell de competències que permet la Constitució.

Una segona qüestió va ser que mentre la via ordinària per incrementar les competències de les comunitats autònomes de l'article 143 és la reforma dels estatuts, poden assumir, mitjançant la reforma de l'Estatut, totes aquestes competències no atribuïdes per la Constitució a l'Estat, es va adoptar per una tercera via no prevista en la Constitució. En aquest sentit, la doctrina constitucional diu que no hi ha dues classes d'autonomia o categories de comunitats autònomes, sinó únicament dos procediments per arribar a un mateix sostre competencial. Els acords autonòmics de 1992 obriren una tercera via no contemplada en la Constitució que ha produït uns efectes nocius per a la nostra autonomia: En primer lloc, unes competències més restrictives que les descrites en els estatuts d'autonomia plena; en segon lloc, no es transfereixen ni es poden transferir competències que figuren en l'estatut català, basc, gallec, andalús o navarrenc, sinó que tan sols no podem assolir el sostre competencial de l'estatut valencià o canari, i en tercer lloc, les competències que figuren en la reforma de l'estatut que neix del pacte autonòmic entre el PSOE i el Partit Popular l'any 92 fins i tot estan per davall de les competències que preveia el propi Estatut d'Autonomia de l'any 1983.

El resultat és que ens manquen competències importants en matèria de seguretat pública i seguretat social, tampoc no tenim competències en matèria de comerç interior, i ens hem de tirar dels cabells i lamentar la sentència del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears quan diu que som l'única comunitat autònoma de l'Estat espanyol que no té competències en regulació dels horaris comercials. No tenim competències en matèria de règim local ni en matèria d'administració de l'Administració de justícia, ni competència plena en matèria de dret civil, etc. Aquests arguments, per ells mateixos, ja foren motiu perquè el PSM rebutjà els acords autonòmics i advertís que no eren una solució per a les necessitats d'autogovern de les Illes Balears.

Avui, la seva compareixença, Sr. Matas, prop de quatre anys més tard, ens dóna encara més arguments per lamentar aquell nou acord entre els partits centralistes, que una vegada més condemnava les Illes Balears a ser una autonomia de tercera categoria. I la legislatura 91-95, que havia de veure la reforma de l'Estatut d'Autonomia de l'any 1991, s'ha tancada amb un esquitit traspàs de competències.

La comunicació d'avui, Sr. Matas, com la podem quantificar?, quines competències s'han transferides? N'ha llegides una llarga llista, si en tenc temps, li demanaré la concreció de cada un d'aquests traspassos. Quines immobles s'han transferit, per quantificar un poc aquestes transferències?, quants de funcionaris?, amb quins recursos econòmics? En poques paraules, en què han notat, els ciutadans de les Illes Balears, el resultat fins al dia d'avui del Pacte autonòmic que encara ara s'està negociant amb un resultat tan feble? Les úniques competències d'un cert calat que hi havia en el Pacte autonòmic, tot i que no tenen la mateixa categoria de les competències de les autonomies plenes, no han arribat. Educació, que havia de ser-ne l'estrella, unes competències en educació vitals per al ressorgiment de la nostra llengua i de la nostra cultura, unes competències en educació extraordinàriament necessàries per redreçar el nostre país. L'any 1996, deien els acords autonòmics, ni se sap, ni s'han iniciat les negociacions, les converses. Universitats, evidentment, molts de problemes. Inserso, negociacions amb problemes, diferències en la quantificació de les competències. L'única competència relativament important de tot el paquet, les competències en treball, en execució de la legislació laboral, que pareix que són a punt de consumir-se. Què s'ha fet d'aquelles 33 noves competències, d'aquelles 33 grans noves competències? Ja ho dèiem, no eren 33 grans competències, eren un recull, un resum, una llista, un índex d'enumeració competencial, però que significava poques competències, pocs recursos econòmics. De matèria d'aigües, ja en teníem la gestió; casinos, jocs i apostes, com s'han quantificat?; cooperatives, què ha significat?; espectacles públics, com es poden aplicar sense una policia?; estadística per a fins no estatals; fundacions d'interès per a la Comunitat Autònoma; etc.

Nosaltres agrairíem, Sr. Conseller, i no és cap retret, avui hi ha comparegut d'una manera voluntària, però que ampliàs l'explicació que avui ens ha donat amb una comunicació escrita on enumeri cada una de les competències que s'han rebudes, exactament quina definició competencial té cada una d'elles i què ha suposat el traspàs quant a mitjans materials, recursos humans i econòmics. La hi agrairíem, i crec que amb aquesta documentació prèvia, llavors sí que podríem establir un gran debat, i lligaríem aquesta comunicació amb l'acord que vàrem prendre, fruit del debat que hi vàrem tenir fa unes setmanes sobre el procés autonòmic, una vegada rebutjada la reforma de l'Estatut d'Autonomia de l'any 1991. Tenim un compromís pres per unanimitat de constituir una comissió d'estudi de tot el marc competencial, i a partir d'aquest estudi poder posar les bases d'una negociació ferma amb l'Estat espanyol. Pareix que tots els grups estam d'acord que hem de fer una pinya per treure aquestes competències. Insistim que seria molt interessant, molt útil, aquesta documentació per poder començar a fer feina.

Ha parlat dels problemes i de la gasiveria de l'Estat central a l'hora de transferir competències, ho creim; ara, Sr. Matas, també apliqui-ho a vostè o a vostès en aquest mateix moment. Ha parlat de la degradació de competències en procés de transferència, i ens ha posat com a exemple el Semac, que en aquest moment ni té local. ¿Li hem de recordar també les transferències de competències als consells insulars en matèria d'oficines d'informació turística?, hem de convidar tots els diputats, com ha fet vostè, a visitar el local transferit a Jaume III, d'allà on ens varen treure perquè una sentència que vostès coneixien poc abans de culminar el procés de transferències havia dit que s'havia de deixar aquesta oficina, per haver-s'hi fet unes obres sense permís?, i que això ha causat un perjudici econòmic important al Consell Insular de Mallorca. ¿També hem de parlar d'un repartiment financer inferior al cost real de les competències, li hem d'enumerar tots els compromisos en matèria de cultura que no han vingut dotats suficientment als consells insulars? Per tant, i perdoni'm un minut, Sr. President, aquesta lliçó que estam aprenent d'unes competències mal dotades per part de l'Estat, les quals li instam a no acceptar, a no acceptar aquestes competències mal dotades, no traslladin els mateixos vicis a tot el procés de transferències als consells insulars.

La conclusió senyores i senyors diputats, Sr. Conseller d'Economia i Hisenda, és d'impotència. Ara es parla que el Govern central pot indemnitzar la Comunitat Autònoma d'Andalusia amb 51.000 milions de pessetes per greuges històrics, i qui indemnitza les Illes Balears per greuges històrics?, qui indemnitza les Illes Balears pels segles de dominació cultural?, per a quan el cofinançament de la normalització lingüística?, quan reclamaran el finançament a l'Estat central, el cofinançament en la normalització lingüística?, qui compensarà dels greuges d'anys i anys d'expoli fiscal? Aquestes reclamacions, evidentment, mai no els podrà reclamar amb força un partit centralista. La conclusió final d'aquest debat, per al nostre grup, Sr. Matas, és que el Partit Popular i el PSOE són una mala eina per construir el nostre autogovern. Moltes de gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Després d'aquest signe de victòria, correspon el torn al representant del Grup Socialista, Sr. Francesc Quetglas.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President. Tots els portaveus que m'han precedit han començat la seva intervenció agraint al conseller la seva intervenció. Per cortesia parlamentària probablement ens veim obligats a fer-ho, però jo la veritat és que no em sent en disposició d'ànim d'agrar res a ningú, i molt menys que a ningú al Reglament de la cambra, perquè aquesta compareixença ens col·loca als portaveus en una situació d'indefensió, i si el que volem és atendre a allò que el conseller ens conta -i estam amb el bolígraf pendent de les seves paraules, ens costa molt posicionar-nos perquè no tenim cap mena d'informació prèvia, no sabem ni tan sols del que ens vendrà a parlar el Conseller; per tant ens trobam en una situació d'haver d'improvisar si volem seguir -com així pretenem- el fil d'allò que el conseller ens ha informat.

La primera conclusió, així a simple vista, és que el conseller d'Economia i Hisenda ha vingut a aquest Parlament a contar-nos les seves dificultats per negociar les futures transferències; contar-nos les incomprendions amb què es troba amb l'altre interlocutor, contar-nos el mal estat d'edificis, l'incompliment de compromisos i la seva situació. Jo li he de dir que al final el seu missatge no l'he entès, Sr. Matas. Jo no sé si ha vingut a aquest Parlament a dir-nos que la situació amb el Govern central en relació a la transferència de les properes competències està al límit de la ruptura o si no, més encara, que vostè ja la dona per rompuda, o, d'altra banda, com ens ha manifestat en altres ocasions, està disposat a negociar i continuar negociant fins al final. Nosaltres l'instam que negociï, que continuï negociant bé en defensa dels interessos dels ciutadans de les Illes Balears i aconseguixi allò que, dins la justícia, sigui el millor per als ciutadans de les nostres illes. Si aquest és el seu camí, aquesta és la seva conclusió, endavant; si el seu camí, la seva conclusió, és comunicar-nos que ha arribat al punt d'impossibilitat de continuar avançant per aquest camí, aleshores probablement haurem de demanar-nos sobre la vertadera capacitat negociadora del Govern de la Comunitat Autònoma.

Dins el catàleg de penes i dificultats amb què el Sr. Conseller -en la seva negociació- es troba, ens ha parlat de dues coses que, la veritat, Sr. Matas, no puc resistir la temptació de dir-li que és una història que em sona. Ens ha parlat d'edificis i ens ha parlat de compromisos i jo, mentre prenía notes, deia: aquesta història em sona i no sabia de què i després, superada la nostra esquizofrènia de la doble condició de conseller i diputat, m'he posat dins la pell del conseller i dic: ah! ara ho record. Record, com li deia el Sr. Sampol, la transferència de la competència al Consell Insular de Mallorca en matèria d'oficines d'informació turística, que formalment va ser transferida amb un edifici que tenia a sobre una sentència ferma de desnonament i, per tant, els funcionaris que varen quedar transferits varen quedar literalment al carrer. Ha estat el Consell Insular de Mallorca que hagut d'habilitar nous edificis. Quan nosaltres li hem recriminat això, a vostè, al conseller de Turisme, al President de la Comunitat Autònoma, hem rebut, per part del President -tot s'ha de dir- una vaga, vaguíssima promesa que s'estudiarà; per part del conseller de Turisme un "*no sabe, no contesta*", ens va dir que ell no tenia ni la informació ni tenia a la seva conselleria cap petició en aquest sentit i, per part seva, fins ara, el silenci més absolut.

Ara, això sí, quan al Consell Insular de Mallorca -i li record una sessió d'una comissió que vostè i jo vàrem compartir- li plantejarem la necessitat d'un finançament addicional per fer front a compromisos en matèria de subvencions culturals perquè eren unes subvencions que el Govern de la Comunitat Autònoma venia donant i que, a més, hi havia el compromís polític, no comptable, de fer-hi front, vostè ens va donar una conferència sobre el caràcter comptable dels compromisos, sobre la impossibilitat legal que aquests tipus de compromisos comptessin a l'hora de fer el cost efectiu de la transferència al consell insular, ho record! va ser una discussió que va durar fins més enllà dels límits de la pròpia comissió; sens dubte vostè ho recorda.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diputat, li record que estam en el debat de transferències de l'administració de l'Estat i no de la Comunitat Autònoma als consells. Una referència jo crec que és oportuna, per fer una anàlisi comparativa, però del temps en duu quasi la meitat emprat en el debat de transferències de la Comunitat al Consell sense referència de l'Estat a la Comunitat Autònoma, que és el subjecte d'aquesta compareixença.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Gràcies, Sr. President. Probablement és que el tema m'apassiona i perd el control del temps que dedic a cada cosa. Passarem a una altra qüestió immediatament.

EL SR. PRESIDENT:

Jo li he dit perquè havia consumit cinc minuts, ja, Sr. Quetglas. Vostè continuï per la línia que vulgui.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Per això li agraeix, Sr. President. Aleshores, Sr. Matas, sobre aquesta qüestió, què més hem de dir? és a dir, insistesc, torn a allò que hem dit abans: negociï el millor que sàpiga i pugui i negociï el millor per als ciutadans de les Illes Balears.

Però, clar, és a dir, és una qüestió que, en definitiva, el tema dels edificis, jo tenc una informació -naturalment ens hem preocupat de tenir el màxim d'informació possible abans d'aquest debat- sobre quina era la situació i, aleshores, la informació que jo tenc sobre el tema de seguretat i higiene diu: no sembla haver problemes, si la informació que a nosaltres ens arriba procedent del Ministeri d'Administracions Públiques; s'ha demanat per part de la Comunitat Autònoma, a l'institut, un esforç per millorar l'immoble del gabinet provincial en mal estat que sembla està en vies de solució. Aquesta és la informació que jo tenc, que vostès, el Govern central, Administració autonòmica, estan treballant sobre aquesta qüestió i sembla que està en vies de solució, tant que pràcticament la totalitat de les qüestions referides a transferència laboral semblen estar a punt per dur-se a la pròxima reunió per tenir un acord en el pròxim plenari i a la pròxima comissió mixta.

Sobre el tema de la Universitat; aquest és un tema molt més important, molt més complex, sens dubte; és un tema més complex perquè fa referència al fet que si la Universitat es transfereix en l'estat actual, si la Universitat es transfereix amb una raonable projecció de futur i, pel que jo tenc entès, continuen parlant -Govern central, Administració autonòmica- sobre en quins termes, amb quina quantia i en quin límit de temps la projecció futura de la nova inversió pot tenir lloc fins a un límit que sigui acordable per les dues parts, i jo tenc entès que les coses van així; però li vull dir dues coses sobre aquesta qüestió, Sr. Matas; clar, si la seva postura maximalista és: nosaltres volem el finançament relatiu a una magnífica universitat de disseny projectada fins l'any 2002, amb capacitat per a 27.000 alumnes, sense que estiguin molt clares les projeccions que justifiquen el límit temporal, el límit d'alumnes, la capacitat d'aquesta universitat pel que fa a distintes àrees i distintes titulacions que ofereixi, lògicament el tema ha de ser, com a mínim, sotmès a una raonable discussió.

Jo pensava que en això estàvem; ara, si vostès insisteixen en mantenir una postura intransigent i de màxims, idò serà raonable que, a més, amb uns pressuposts de l'Estat que en aquests moments estan enlaire, que són en els quals hauria d'estar reflectit el cost a transferir, a aquesta i a altres comunitats autònomes, de finançaments addicionals no contemplats dins una hipotètica pròrroga de pressuposts vigents, lògicament es fa molt difícil entendre que, políticament, per un costat vostès es carreguin els pressuposts generals de l'Estat a les Corts Generals i després vinguin aquí demanant finançaments addicionals, quan vostè mateix es queixa la resposta és: no hi ha doblers. Lògicament, els han tancat l'aixeta. De totes maneres, insistesc, crec que la via és la negociació, la via és arribar al límit raonable.

En aquests moments, sincerament, no podem dir res més; no tenim més informació que la que ens ha donat el Sr. Matas, la que nosaltres hem pogut aconseguir urgentment. Em voldria avançar a la rèplica. Naturalment en aquests moments estam en una situació reglamentària en la qual ara surt el Sr. Matas, envesteix contra el Grup Parlamentari Socialista, que vol que li faci de bústia i de transportista per la seva vocació d'oposició al Govern de Madrid i nosaltres llavors ja no tenim dret a parlar. Sr. Matas, per favor, resisteixi aquesta temptació. La seva vocació d'oposició la podrà exercir probablement a partir del mes de març si vostè aconsegueix presentar-se a les eleccions, però no converteixi aquesta compareixença en una interpel·lació al Govern de Madrid; no li converteixi perquè no té cap sentit, no aprofiti que nosaltres no li podem replicar per donar-nos una passada i deixar-nos callats al nostre escó. Gràcies, Sr. President.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat, i per part del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la seva portaveu la Sra. Maria Salom.

LA SRA. SALOM I COLL:

Moltes gràcies, Sr. President, Sres. i Srs. Diputats. En primer lloc, el nostre grup vol agrair al conseller Matas que hagi fet aquesta compareixença davant el Plenari. Evidentment això és un tema que marca el Reglament i el Govern en pot fer ús o no en pot fer ús, i en aquest cas jo crec que és bona aquesta actitud que ha mantingut el conseller, i en aquest cas el conseller Matas, de comparèixer aquí davant aquest plenari, davant tots els diputats, per explicar-nos en quina situació es troba el traspàs de transferències de l'Administració central cap a la nostra comunitat autònoma.

El conseller ha fet una intervenció amb tres punts: un explicant-nos quina és la filosofia d'aquestes transferències, en un segon bloc explicant-nos quina és la història de les darreres transferències que hem tengut a la nostra comunitat i després quin és l'estat actual en què es troben les transferències que estan en negociació.

Jo, respecte del que ha dit, m'agradaria ressaltar una sèrie de punts molt concrets; en primer lloc, que s'ha de negociar d'una manera responsable; a mi em sembla fonamental; s'han de reunir Administració central i Administració autònoma entorn d'una taula, amb papers, amb nombres, per intentar discutir les dues administracions unes bones negociacions quant a transferències de competències. Jo crec que hem d'intentar convèncer i exigir a l'Administració central que és molt distint transferir unes determinades competències a la Comunitat Autònoma gallega, o l'andalus, o la catalana, o el fet d'analitzar les transferències que ha de rebre la nostra comunitat autònoma. S'ha de contemplar un fet que és importantíssim, un fet de què sempre parlem, i és el fet insular; i a la vegada el fet que no som una sola illa, sinó que a més a més som tres illes..

Hi ha dos problemes respecte del que ha dit el conseller, que crec que són fonamentals, i que són certament preocupants per part del nostre grup. El primer és la possible degradació de la gestió de determinades competències que en aquest moment té Madrid, i que han de passar a la nostra comunitat. Aquest fet em pareix gravíssim, i em pareix en certa manera que no és d'una administració massa seriosa que es facin aquest tipus en certa manera de *triquiñuelas*.

I un segon punt, que em pareix molt preocupant i delicat, és que determinades inversions de futur, determinades inversions on s'han compromès alts càrrecs del Govern central, i fins i tot ministres, de dir que l'any que ve o d'aquí a dos, certes inversions es faran a les Illes Balears en un tema de tercera edat, en una residència o en el que sigui, quan es negocia el bloc de transferències, quan es negocia el cost efectiu de les transferències, no es valorin aquestes inversions compromeses. Això és un tema que ens pareix preocupant, i que desitjaríem al conseller que en les seves distintes reunions i negociacions intentàs solucionar, en benefici dels ciutadans de la nostra comunitat.

Jo crec que està clar que més competències per a la nostra comunitat sí, més autogovern, evidentment sí; però no podem acceptar unes competències infradotades. Això seria, pens, una irresponsabilitat per part del Govern, i en concret per part del Sr. Matas. Jo crec que a ell, en certa manera, li agradaria poder dir que durant el seu mandat com a conseller d'Economia i Hisenda ha pogut rebre tot un conjunt de transferències, el satisfaria personalment; però no seria positiu si no venguessin d'una manera ben dotada, amb la qual cosa jo crec que ha estat molt encertat en les explicacions, dient que si no vénen econòmicament ben quantificades i suficientment dotades aquestes futures transferències, no les podem assumir de cap de les maneres. I això crec que és una responsabilitat de tots els diputats; crec que això és una responsabilitat de tots els grups, que hem d'intentar col·laborar, en pla positiu, per intentar que el nostre govern pugui tenir més competències, i que les puguem gestionar d'una manera correcta, amb uns doblers i amb uns recursos suficients, per tal que els nostres ciutadans puguin estar ben satisfets.

I després, a continuació, el Sr. Matas ha fet una exposició sobre totes i cadascuna de les competències que en aquest moment estan en negociació, com podria ser economia social, execució de la legislació laboral, el Pla nacional d'inserció i formació professional, tema d'Insero, tema d'Universitat, i fins i tot el tema d'educació. Jo crec que respecte de tots aquests temes el nostre grup li vol dir el màxim d'encerts en les negociacions amb l'Administració de Madrid, que vinguin tan prest com sigui possible aquestes competències, però que si no vénen ben dotades econòmicament, tal vegada ens ho hem de pensar, i que per això fa falta la col·laboració de tots i cadascun dels diputats, i la col·laboració de tots els grups parlamentaris. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Per tancar aquesta qüestió de la compareixença té la paraula el conseller d'Economia i Hisenda, Sr. Jaume Matas.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. En primer lloc jo voldria, la veritat és que no sé si demanar perdó perquè el Govern hagi demanat aquesta compareixença, o agrair-los el seu agraïment; però com que la veritat és que a un li fa la sensació que quasi comet un pecat utilitzant un dels mecanismes reglamentàriament establerts d'informació, amb tota la bona voluntat del món, la veritat és que el nivell de crispació que pareix tenir la vida política en aquest país, demostra fins i tot que amb actes com el d'aquest estil es pot mal interpretar una compareixença voluntària. La veritat és que, creguin-me, la nostra intenció no era més que la de donar justa informació de l'estat d'aquest tipus de negociacions, i que perdonin els senyors diputats que s'hagin pogut sentir ofesos per aquesta qüestió.

La veritat és que, a més, a un també li produeix un cert grau de decepció el fet que a vegades no siguem capaços de poder establir un diàleg profitós pel que fa a una situació d'aportació d'unes dades concretes de l'estat d'unes negociacions; desgraciadament sempre tenguem d'una manera recurrent a haver d'accedir a una documentació prèviament preparada, que a vegades no té res a veure fins i tot amb el que s'exposa a aquesta tribuna. Jo en aquest cas el que sí vull dir d'una manera jo crec que decidida, és que crec que l'aportació que fa el Grup Mixt, i l'aportació que ha fet el Grup del Partit Popular, crec que és una aportació que nosaltres compartim totalment, i que crec que té un grau de coherència molt important, i és una qüestió que no és menor, és una qüestió molt important. És a dir, què passa, que és important assolir les transferències sigui com sigui, o és més important esperar i renunciar a aquest guardó temporal per poder tenir realment una transferència en bones condicions? Creguin-me que un té certa experiència en aquestes coses, i la veritat és que a vegades una mala transferència provoca molts més problemes, és un problema molt més greu que una transferència més tardana, però adequada amb la prestació del servei públic.

Per tant, sí estaria disposat, d'acord amb el Grup Mixt, insistesc, i amb el Grup Popular, i he de reconèixer que no estic en absolut d'acord, per a mi la rapidesa en el procés de transferències no és un valor; i es pot pagar molt car, es pot pagar caríssima. Hi ha exemples, a més, d'administracions públiques que l'han pagada molt cara. No estam d'acord amb això.

Sí hem fixat un calendari del que era la legislació laboral, perquè creim que el tema és urgent, i sobretot que la nostra renúncia a determinades demandes que hem anat realitzant amb aquesta competència, podrà fer que sigui una realitat gairebé prest, i per tant que creim que tal vegada a l'any 96 pugui ser una realitat el fet que tenguem aquesta competència.

Em mostr absolutament incapaç, Sr. Grosske, i m'excusi, de dir-li una data provisional de la transferència de l'Insero i de la transferència de les universitats i l'educació. Miri, jo som conscient de les meves limitacions, i cregui'm que som incapaç en aquest moment de poder aventurar en quina data es pot arribar a un acord en aquestes transferències que, insistesc, són complicades i estan a un moment molt complicat. I lògicament, vull agrair-li la seva oferta de col·laboració, i crec que és essencial, a més, en un tema d'aquestes característiques, i precisament li vull agrair per aquesta actitud el fet que puguem tenir tots la col·laboració en bé d'un interès comú.

Pel que fa a la intervenció del PSM, jo, Sr. Sampol, crec que realment, comprenc a més que el seu estat de salut avui no és el més adequat, però realment també amb la seva intervenció, cregui'm, no ha estat de les millors que vostè ha tengut en aquest parlament. Jo estic disposat a fer-li, Sr. Sampol, tota la feina que vostè consideri que necessita. Jo, encantat. Vull dir, si vostè em demana "podries anar a analitzar aquesta documentació?", jo, de ver que sí puc, aniré a analitzar tota la documentació que vostè vulgui. El que passa és que almanco una mica de coherència, Sr. Sampol. Justament, és ver, no és vostè el representant de la Comissió Mixta, era fins ara el Sr. Sebastià Serra, és cert, el representant del seu partit, i ha estat a totes les comissions mixtes, a totes, analitzant la documentació, analitzant el contingut de la transferència, exposant la seva opinió a les comissions mixtes, als plens i a les reunions preparatòries i, lògicament, coneixedor de quin era el contingut d'aquestes transferències. Però és que a més, Sr. Sampol, tot el que vostè em demana és als reials decrets. Jo, cregui'm, no tenc cap problema, li agafaré els reials decrets, li sumaré el que puja, li explicaré el que posa cada reial decret, que posa quina és la competència. Jo puc fer el que vostè vulgui, però de veres que aquesta és una documentació que és al seu abast. Per això era avui prioritari aquí fer una exposició de quin era el contingut del que es negocia que encara no està plasmat en un reial decret, perquè crec que és essencial, com vostè molt bé ha reconegut, que vostès sabessin quin era l'estat d'aquesta negociació.

Pel que fa al passat, evidentment, podem plantejar els debats que siguin necessaris, però jo li puc fer aquesta feina. Miri, de forma aproximada, li puc dir que el cost efectiu del que hi ha transferit fins a avui serien uns 1.400 milions de pessetes més ingressos, lògicament, ingressos afectats, uns 150 funcionaris aproximadament. Si a això hi podem incorporar, abans de finals d'any, el tema de l'execució laboral anirem, tal vegada, a uns 2.000 milions globals, i uns 250 funcionaris. Insistesc, cada reial decret posa els mitjans materials que es transfereixen, per què es transfereixen i quin és el contingut de la competència que es transfereix. De totes maneres, insistesc, amb molt gust, en intentar aclarir-li qualsevol dubte que vostè tengui respecte d'aquest tema.

Pel que fa al Partit Socialista Obrer Espanyol, Sr. Quetglas, a mi em crida l'atenció el fet que, en aquesta discussió, acabin tan aviat els recursos i que vostès, que d'una forma sovint, posen el crit al cel quan, en aquest Parlament, es tracta algun tema del Consell Insular -n'he estat testimoni, tots els diputats que som aquí n'hem estat testimoni-, en aquest moment vostès hagin de recórrer a aquest tipus d'arguments per poder disfressar una postura que és indefensible. I jo comprenc que vostè no sigui ni capaç d'esgotar el temps d'aquesta intervenció. Ho comprenc perfectament.

Realment, Sr. Quetglas, jo comprenc que la seva situació sigui, en aquest moment, una situació kafkiana, és cert. Jo comprenc que, en aquest moment, vostè hagi de passar per tota la meva intervenció dient: què més hem de dir d'aquesta qüestió?, dient: jo tenc una informació que això estava en vies de solució. Sr. Quetglas: què m'ha dit, vostè, del SEMAC, què m'ha dit del Gabinet de Seguretat i Higiene en el treball, què em diu vostè dels funcionaris que són a la perifèrica. Jo li he exposat. Si no ho sabia, ja ho sap. Hi està d'acord o no hi està d'acord, Sr. Quetglas? El seu partit està d'acord o no està d'acord amb aquests problemes que tenen els ciutadans de les Illes Balears? O és que vostè ha de tenir una cara aquí i una cara a Madrid, Sr. Quetglas? És que no pot defensar d'una forma responsable la postura del seu partit? Sr. Quetglas, una vegada més, li dic que els necessitam, els necessitam en aquest procés de negociació, i amb un paper important, molt rellevant. Però, Sr. Quetglas, al manco, enfronti la situació en els seus termes reals.

Sr. Quetglas, no li he sentit a dir res del tema d'Insero. Sr. Quetglas, és cert o no que els seus ministres han proposat aquí unes inversions en residències de tercera edat i en una llar, a Lluçmajor, del tema d'Insero? Sr. Quetglas, jo esperava que vostè, en la seva intervenció, pogués donar bona contestació a aquestes qüestions, perquè són qüestions en les quals ens jugam molt. I a vostè, avui, li pot fer molta gràcia aquesta qüestió, però la transferència d'Insero depèn, precisament, com li he dit, a més de qüestions puntuals, que l'Administració Central sigui capaç de fer front als seus compromisos, front als compromisos que any rera any, campanya electoral rera campanya electoral, han vingut a prometre, i que ara no volen donar.

Però és que resulta, Sr. Quetglas, que la nostra actitud sempre serà negociadora, i la nostra actitud sempre serà de suport que aquesta transferència, igual que la resta, es pugui realitzar. És, precisament, l'actitut que esperava rebre, avui, de vostè, aquí i no -em cregui, i em perdoni- que d'una forma o l'altra intentàs amagar-se del problema real d'aquest procés de transferències.

Les Illes Balears tenen, en aquests moments, com li he dit a la meva exposició, entrebancs importants per poder culminar les transferències d'execució laboral, Insero, bàsicament, i Universitat. Encara no hem entrat en educació. Vostè, a la seva intervenció... Jo crec que hagués valgut més que no hagués intervingut, perquè no ha aportat res a l'exercici que feim aquí, avui horabaixa, d'intentar avançar en aquesta problemàtica, perquè ens jugam molt i perquè els ciutadans d'aquestes illes juguen molt amb això, i no és qüestió de riure. Hi juguen molt perquè són qüestions importants. I en això haurem d'acabar donant la raó al Sr. Grosske, que, efectivament, la rapidesa serà un valor. Doncs no, s'ha de fer la transferència i s'ha de fer ben feta.

Sr. Quetglas, perquè no tengui cap dubte, execució laboral: acceptarem, a pesar dels problemes de l'edifici del gabinet, a pesar dels problemes que vostès hagin tret el SEMAC d'aquí on estava i l'hagin hagut de posar en un edifici, en un passadís, on entrant es veuen les goteres i les canonades que cauen per avall. Acceptarem perquè la degradació que sofreix la competència, en aquest moment, fa que sigui prioritari per a nosaltres acceptar la competència per prestar un servei adequat als ciutadans d'aquestes illes.

En segon lloc, Insero, podrem intentar solucionar els problemes menors, però tenim un problema greu. Sr. Quetglas, el problema de l'Insero és que els seus ministres han realitzat unes promeses que, en aquest moment, no volen assumir. També podem negociar, i ho hem intentat, i ho estam intentant i, com li he dit, el Conseller de Sanitat es va reunir amb el Sr. Maravall fa prop d'una setmana. Si no s'ha de fer una inversió de la magnitud que s'ha de fer, a Felanitx, perquè vostès no la vulguin fer, diguin què volen fer. Encara li faré una simplificació més fàcil: no em parli de pressuposts prorrogats, per dues qüestions. Una, perquè els pressuposts prorrogats, lògicament, són una figura administrativa com una altra qualsevol, però sobretot per una: tota la negociació l'hem fet amb els pressuposts del 95, i la feim amb els pressuposts del 95. Ningú no parla dels pressuposts del 96. La negociació i el reial decret es fan amb pressuposts de l'any 95, Sr. Quetglas.

El tema que més em crida l'atenció és el tema de la Universitat. Miri, per favor, si és una equivocació seva li deman que rectifiqui, perquè està totalment errat. No hem tengut mai, ni en cap moment, postures maximalistes, tot al contrari. No hem tengut mai postures intransigents i postures de màxims. L'únic que li demanam, Sr. Quetglas, és que diguin quin és el model d'universitat que volen donar als ciutadans d'aquestes illes. Així de senzill. Li assegurem que, en la resta, ens posarem d'acord. Fa una setmana hem fet una darrera proposta al seu secretari d'Estat dient-li: Universitat de les Illes Balears, finançament mitja per alumne de la mitja nacional, número d'alumnes igual a mitja nacional, podem negociar els plans de creixement a partir de 7 anys, un creixement anual del 10%. Ens han dit que no. No, no i no. Continuem negociant, continuarem negociant. Vostè, amb aquesta postura, em diu que nosaltres tenim una postura maximalista? Però vostè és un agosarat i té un desconeixement total de la realitat, i fa asseveracions que no es conformen amb la realitat. La nostra postura mai no ha estat maximalista, i no ho és. L'únic que els demanam és que diguin quin tipus d'universitat volen per als ciutadans d'aquestes illes i després no es preocupin, que ja ens posarem d'acord.

Han de tenir, les Illes Balears, una Universitat amb els mateixos serveis que la mitja de l'Estat espanyol, sí o no? Res més. Simplement aquesta qüestió. Donar als ciutadans d'aquestes illes els mateixos drets que tenen els ciutadans de les altres comunitats autònomes essent una comunitat insular.

La veritat, de totes maneres, és que no vull acabar aquesta intervenció amb un to de desesperació, sinó tot al contrari. La nostra postura és i serà una postura negociadora en el tema de les transferències. Comprenem, i moltes vegades feim esforços per comprendre les dificultats que, de vegades, sorgeixen a les administracions públiques per realitzar processos de transferències d'aquesta envergadura. Però exigim, en primer lloc, una voluntat política de realitzar aquest procés de transferència. Precisament, el que no podem admetre i sofrim són aquestes postures maximalistes que vostè diu, i que s'ha confós de banda. *Est es lo que hay, lo tomáis o lo dejáis*. Això ho ha sentit aquest Conseller. Això són postures maximalistes, Sr. Quetglas.

Jo deman excuses a tots els grups parlamentaris si l'aportació de la informació no ha estat tan il·lustrativa com vostès esperaven, i que no hagi pogut aportar més informació respecte del tema de les transferències. Però, insistisc, crec que era l'objectiu d'aquesta compareixença posar en coneixement de tots vostès en quin estat es troba aquest procés de transferència de competències des de l'administració central a l'administració autònoma i poder recaptar, si era possible, la seva col·laboració i el seu suport per a aquest difícilíssim i importantíssim procés de transferències. Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sr. Diputat, té vostè la paraula. Està clara que l'al·lusió ha estat continuada.

EL SR. QUETGLAS I ROSANES:

Moltes gràcies, Sr. President. Efectivament, tal com nosaltres intuïem, el Sr. Matas no ho ha pogut resistir i ha hagut d'acabar fent una interpel·lació al Govern Central, al Govern espanyol, confonent, probablement, el que seria, per exemple, les funcions que podria tenir com a iniciativa el Senador de la Comunitat Autònoma, que podria plantejar aquest tema, com a interpel·lació, en el Senat, i respondria molt bé a la Cambra escaient. Però, aquí, una vegada més ens toca a nosaltres fer de Govern de Madrid, i no ho som. Sr. Matas, li don la meua paraula d'honor, jo no tenc cap ministre, cap ni un. Ni aquí ni a Madrid, no tenc cap ministre. Aleshores, jo no puc ordenar als meus ministres, com diu vostè, que facin o deixin de fer una cosa. Aquest, li record una vegada més, és el Parlament de les Illes Balears, i aquí vostès governen i nosaltres som l'oposició. No ens faci responsable de les seves incapacitats negociadores, o del que vostè considera que són postures intransigents -no li puc negar que puguin existir o no-, perquè jo no hi som, perquè nosaltres no som el Govern de Madrid, nosaltres no ho sabem, i vostè juga amb l'avantatge que té el coneixement d'unes dades que només ens dóna a la contrarèplica -no ens les dóna a la seva intervenció inicial, nosaltres les desconeixem- i a les quals, nosaltres, suposadament, hem de respondre. Miri, no vull entrar en aquest joc.

Vostè em diu que nosaltres no li deim què farem i quin és el nostre model. Escolti, el model de la Universitat es va debatre en aquest Parlament, es va arribar a unes conclusions, a unes resolucions parlamentàries, i aquest és el model de la Universitat sorgit del debat de la Universitat que hi va haver en aquest Parlament que defensa el Parlament, i que el Govern ha de negociar. Ja està. Aquest és el model d'universitat. Nosaltres, el grup parlamentari socialista, tenim el nostre model d'universitat, que aplicarem quan governem. En aquests moments, és la seva responsabilitat delimitar el model de la universitat, i és la seva responsabilitat i la del Govern de Madrid, negociar el finançament que el faci possible.

Perdoni, Sr. Matas. Avui, la Universitat de les Illes Balears té, encara no, 12.000 estudiants. I vostè planteja una Universitat per a 27.000 estudiants? A quines projeccions respon això? A quins estudis respon que l'any 2.002 aquí, a les Illes Balears, amb les taxes de natalitat que tenim, amb les distintes ofertes educatives que ara provenen de les Universitats i d'altres indrets, ens permeten pensar que la Universitat de les Illes Balears pugui tenir 27.000 estudiants l'any 2.002? Això sí que és una postura maximalista. I, sobretot, és una postura maximalista si, en base a això, vostè està disposat a rompre les negociacions.

Avui s'ha parlat de fe, esperança i caritat, les tres virtuts teològals. Jo, en el procés de negociació, com que som una mica més agnòstic, no li recomanaria les virtuts teològals, però sí les cardinals: prudència, justícia, fortalesa i templança, Sr. Matas. Gràcies, Sr. President.

(Aplaudiments).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Per tancar aquesta qüestió, té la paraula el Conseller d'Economia i Hisenda. Guardin silenci, per favor.

EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Gràcies, Sr. President. Sr. Quetglas, al final, la veritat és que les veritats sempre es descobreixen, i vostè està començant a descobrir la pròpia identitat de la seva pròpia situació. Vostè, Sr. Quetglas, està dins el grup parlamentari socialista obrer espanyol, i el partit socialista obrer espanyol, Sr. Quetglas, és un, Sr. Quetglas, no dos. El partit socialista obrer espanyol és el mateix aquí que a Madrid, Sr. Quetglas. I jo comprenc que vostè se senti incòmode. Jo, coneixent-lo, també m'hi sentiria, i molt, en la posició que vostè es troba. Però aquest és un problema seu, Sr. Quetglas. Vostè ha de ser responsable amb els seus fets i amb el seu partit. Jo comprenc que és molt difícil ser responsable amb el seu partit, i molt dur. Ho comprenc, Sr. Quetglas, però és la seva càrrega, és el pes que haurà de dur durant aquests 4 anys. I és un pes feixuc, Sr. Quetglas, i vostè haurà de donar comptes del que faci el seu partit als ciutadans d'aquestes illes, Sr. Quetglas. Vostè haurà de donar compte del que faci als ciutadans d'aquest partit aquí i a Madrid, Sr. Quetglas.

La Universitat de les Illes Balears, Sr. Quetglas, necessita un disseny de model, i el disseny de model no és el que es pot fer des d'un parlament autonòmic sense competències. El disseny de model és el que es fa des d'un ministeri d'educació, amb competències plenes en la matèria universitària.

La xifra de 27.000 alumnes, Sr. Quetglas, és una xifra que pertany a les pròpies estadístiques aportades pel Ministeri i representa el número mig d'estudiants universitaris que, per estudiants, toca a les Illes Balears. Ni més ni manco. El número mig que toca a les Illes Balears. Quants estudiants han hagut d'anar a fora a estudiar i no estan dins els 11.700 habitants? Quants ciutadans d'Eivissa, de Formentera, o Menorca no poden estudiar perquè no tenen universitat a les seves illes? Quants universitaris no han pogut fer estudis universitaris...

EL SR. PRESIDENT:

Demanaria, per favor, que es guardés silenci, i que acabàs, Sr. Conseller, ja que és un torn de contrarèplica per tancar aquesta situació.

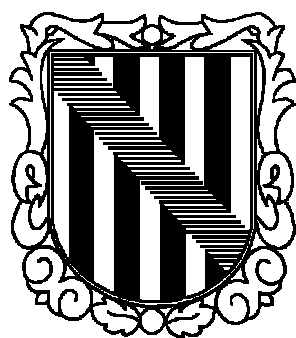
EL SR. CONSELLER D'ECONOMIA I HISENDA (Jaume Matas i Palou):

Sí, Sr. President, acab. Li deman, Sr. Quetglas, que faci un anàlisi seriós, que doni el dret que tenen els ciutadans d'aquestes illes a tenir estudis universitaris en la mateixa mesura que el tenen els altres. I d'això vostè n'és responsable. I d'això, el seu partit n'és responsable. Vostè, Sr. Quetglas, pot apuntar les virtuts teològiques que vulgui, però jo som molt més pragmàtic, i, miri, les meves són molt més terrenals: jo només li reclamaré responsabilitat i coherència, Sr. Quetglas. Moltes gràcies.

(Aplaudiments).

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sres. i Srs. Diputats, acabats l'ordre del dia, s'aixeca la sessió. Gràcies per la col·laboració obtinguda.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS

PREU DE LA SUBSCRIPCIÓ

Un any	2.000 pessetes.
Sis mesos	1.000 pessetes.
Tres mesos	500 pessetes.
Preu de l'exemplar	100 pessetes.

Redacció i Administració
PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS
C/ Palau Reial, 16
PALMA DE MALLORCA

Imp. Parlament de les Illes Balears. Palma